

דפני גור

יום ו', י' באדר תשפ"ו, 27.2.2026, גיליון מס' 5090

חיוכי חורף

תזכורת: יגור החליטה על מעבר לקיבוץ מתחדש ב-2018, אך הוכרזה כקיבוץ מתחדש על ידי רשם האגודות רק ב-2024. על השנים 2018-2020 דווחו ונסגרו שומות המס עדיין לפי קיבוץ שיתופי, וכך בפועל הוחזר ליגור מרבית המס, שנכסה במקור מעובדי החוץ והפנסיונרים.

דרישות המס: על השנים 2021-2023, התקיים מו"מ מול רשויות המס, שדרשו על שנים אלו 52 מיליון ש"ח.

מו"מ והבנות: במהלך המו"מ, בסיוע יועצי יגור ואנשי המקצוע, הופחת הסכום ל-25 מיליון ש"ח.

משמעויות: אין לכך השפעה על תקציב 2026, שהניח (באופטימיות גדולה), שנצליח שלא להידרש להוסיף כספים בגין שנים עברו.

אולם, בתקציבי 2022-2023 יגור כן "בנתה" על ההחזרים ממס הכנסה כמקור, ולכן התוצאה הסופית של סגירת השומות לשנים אלה היא מחסור תזרימי של 25 מיליון ש"ח ועוד כ-10 מיליון ש"ח החזרי מס, שנרשמו בתקציב 2024, ועכשיו ברור שלא נקבל חזרה. כלומר, סך הגרעון התזרימי הלא מתוכנן הוא כ-35 מיליון ש"ח. כתוצאה מזה יחס כסוי החוב של יגור לחברים ירד מרמה של כ-90% ב-2024 לכ-75% ב-2025, אם היינו מקבלים חזרה ממס הכנסה את המקדמות היינו עוברים לראשונה את ה-100%.

מטפים - איל שריג

במסגרת אחריותי ביגור על תחום כיבוי האש, אני עוסק בבדיקת תקינות מטפים וארונות כיבוי האש בענפים. בעבר, היו מטפים בבתים המשותפים ומבדיקה שעשיתי - חלקם נעלמו.

חשוב לומר ולהדגיש, יגור אינה מחדשת אותם יותר, ולכן אני ממליץ לכל משפחה לרכוש מטף לביתה, זה, כמובן, נכון גם למשפחות בבתים רגילים, למען ביטחונכם ורכושכם. אני מארגן רכישה מאורגנת במהלך חודש פברואר.

קיימים 2 סוגי מטפים:

מטף אבקה 3 ק"ג בעלות - 150 ש"ח

מטף גז, שמיועד גם לחשמל, בעלות - 560 ש"ח

כל מטף נחשב לתקין עד 6 שנים, כל עוד הוא שלם והמחוג שלו בטווח הירוק.

במטפים בענפים ובארגונים אני בודק אחת לשנה על פי התקן של כיבוי אש.

חבר/ה או משפחה המעוניינים להצטרף לרכישה הקרובה, בבקשה שלחו לי בפרטי הודעה.

והעיקר - שלא נזדקק.

תשתיות ציבוריות בבנייה פרטית והסדר בנייה פרטית
ההחלטות ביגור הן שעלות העתקת תשתיות ציבוריות בשל בנייה פרטית היא על חשבון החבר הבונה. לאחרונה, הועלו שאלות ע"י חברים, המתכננים לשפץ בבנייני דירות משותפים, מה מידת חלקם של שאר דיירי הבית המשותף בהעתקת התשתיות, שגם הם עשויים ליהנות מכך. התשובה היא שסוגיה זו תצטרך להגיע להנהלה לקביעת מדיניות שתאושר באסיפה: האם, כמה ומתי, דיירים בבית משותף צריכים להשתתף בהעתקת תשתיות בשל בנייה פרטית.

הסדר בנייה פרטית

לאור תוכנית חלוקת המגרשים ותוכנית השיוך, תובא בהמשך לאסיפה טיוטה מעודכנת של הסדר בנייה פרטית, שמתכתבת עם כל השינויים המתבקשים בעקבות השיוך.

הזמנת חשמלאי בשעות הערב

על-מנת לתת מענה לקריאות חברים לאחר השעה 17:00, נעשתה פנייה לחשמלאים נוספים מיגור, שיצטרפו לצוות הכוון. העלות מחודש מרץ להזמנת חשמלאי, החל מהשעה 17:00, תהיה 200 ש"ח. אני מזכיר כי אחריות התחזוקה למונה וללוח הראשי היא של "אורות יגור", ובתוך הבית - של החבר.

חינוך חברתי

טרם נמצא מועמד/ת מתאים/ה לתפקיד מנהל/ת החינוך החברתי. צוות האיתור עוסק בנושא, וכחלק מהפתרונות נשקל לפצל את הניהול לאי-וי וז-י"ב. בינתיים, חברים שהתנדבו ללוות את הצוותים (נועם זיידל, אורנית אגמון ובוני אוחנה), עושים כמיטב יכולתם, כדי להחזיק את המערכת. תודה לחברים על מאמציהם. כמובן, תודה ליו"ר חינוך, יעל ס"ט רשף, שמובילה את התהליך.

בשל העובדה שטרם אוּשָׁה התפקיד וכן בשל תחלופת הנהלות, הדיון בבקשות (כמו אי תשלום למערכת ועוד) מעוכב עד איוש המשרה ובחירת הנהלה.

מודה מראש על התאזרות בסבלנות.

שינוי ארגוני

בצוות התיאום הוצע להעביר את ענף המחשוב מהנהלת הקהילה לאחריות אחי"ג, וזאת משום שהענף מתנהל באופן עסקי לכל דבר ועניין. השינוי יחול מעתה ואילך.

עדכונים בנושא מס הכנסה של יגור

יוסי בקר, מנהל כספים

ביום א', י"ד בשבט תשפ"ו, 1.2.2026

הבאנו לקבורה את חברתנו

ישראלה סלע ז"ל

בית יגור אבל עם המשפחה

כמובן, להיות כחלק מהדו"ח, ברגע שתהיה לנו התמונה הכוללת.

אחריות החבר על הפקדות: חברים בגיל עבודה נדרשים להפקדה חודשית, כדי להגיע לאותו יעד פנסיוני בגיל פרישה, לפי שכר המינימום - 21.33% משכר המינימום. נכון להיום, המספר הוא כ-1,332 שקלים.

התפלגות השלמות קצבה: חברים שחצו את גיל 67 ונשים שחצו את גיל 65 כבר מקבלים איזושהי השלמה מהקיבוץ. זאת אומרת, שהם לא מגיעים בעצמם לפנסיה של ה-6,180 שקלים, והקיבוץ נדרש להשלים איזושהו סכום חודשי לכל אחד מהם כדי להגיע לאותו מינימום.

חברים בגיל עבודה שנמצאים ב"השלמות הקצבה": אנו רוצים לוודא שהם מפקידים, כדי שיצאו מהקבוצה הזאת. חלקם, גם אלה שמפקידים את אותם 1,300-1,400 שקלים לחודש, "סוחבים" פער מהעבר, כי היתה תקופה שלא עבדו, או עבדו חלקית, ואצלם גם הפקדת המינימום הזו לא מספקת. כרגע מדובר ב-15 חברים, אז אין פערים עצומים, והחוב האקטוארי לחברים בגיל העבודה עומד על כ-6 מיליון שקלים. זה המספר שצריך להתמקד בו כדי להשלים את המסלקות שלהם למי שחסר, את ההפקדות למי שצריך לעקוב, ובמשך הזמן להוריד כמה שיותר את המספר הזה. מי שכבר לקראת פרישה - אין הרבה מה לשנות ולעשות, בדרך כלל. אבל מי שצעיר יותר - בהחלט יש מה לעקוב ולראות שהוא יוצא מהטבלה הזו ומקטין את החוב האקטוארי.

חברים בגיל פרישה שיש גרעון אקטוארי נתון לגביהם, שמבצעים להם השלמות, כבר נכון להיום - הסכום הזה מוערך כ-12 מיליון ו-650 אלף שקלים.

סך הכול כ-18 מיליון 600 אלף שקלים - זה הגרעון האקטוארי של יגור בדו"ח 2024.

חשוב להגיד: זה היה פרויקט עצום ונהדר. הייתה פה שושן מדלינגר-לוי ויוסי בקר, שהתלבשו על הפרויקט הזה ועשו עבודה נפלאה, אני חייב להגיד, גם מול החברים, והשלימו פה הרבה מהמידע מהמסלקה, יחד עם יאיר כספי, ועשו פה עבודה מעל ומעבר.

התחייבות לעוזבים: יש שלושה עוזבים, שהקיבוץ משלים להם איזושהי התחייבות פנסיונית בגין תקופת העזיבה.

לגבי אלו שלא חתמו - ניסינו להכניס כמה שיותר מידע שיכולנו לקבל. מי שמשכתר 30 אלף שקלים בעבודת חוץ, חוב אקטוארי לא יהיה לו. הבעיה עם אלו שהם גבוליים, שלא הפקידו מספיק.

לגבי גיל עד 40 - אולי בודדים נמצאים בבעיה, וצריך לראות איך מגדילים את ההפקדה. בדרך כלל, בגילאים האלה, זה "אני כרגע לא עובד" בגלל לימודים או מילואים וכו'. ברגע שיפקידו בצורה סדירה, זה בדרך כלל פותר את הבעיה.

מי שבמילואים והוא שכיר: אז אין איתו בעיה. המעסיק מחויב להפקיד לו כרגיל. מי שהוא עצמאי - כמובן שיש יותר בעיה, כי אחריותו להמשיך להפקיד בתקופה הזו, וזה תמיד

1. אישור מועמדות יפתח שחר לוועדת ביקורת

רן אזנקוט (יו"ר ביקורת) מציג את המועמדות.

יפתח שחר: הייתי מרכז ועדת ביקורת לפני חמש-עשרה שנה. הבעתי את נכונותי להצטרף לצוות הקיים, משום, שלצערי, הביקורת לא הפכה להיות חלק אורגני בתרבות הניהול ביגור. הדו"ח שיוצג כאן מאוד רציני. אשמח לראות, שבאמת הגורמים מרימים את זה ולוקחים את זה כקווי מתאר לעבודה נכונה ותיקון טעויות, כי אחרת אנחנו נידונים כל פעם לחזור לאותם כישלונות. חלק מהכישלונות שראיתי שם זיהיתי מהעבר, ולכן אני מקווה באמת שיש רוח אחרת ונכונות גם מכיוון הנבחרים. הולכים לבחור מנהלים חדשים. אני מקווה מאוד, שאוכל לתרום לתחום הזה, ושהביקורת תוכל סוף כל סוף להפוך לחלק מהתרבות הניהולית ביגור.

אודי קינן: בהצלחה לוועדת הביקורת. בסך הכול העבודה עם המבקרים היא עבודה טובה. הם מצד אחד מעלים הערות, לא תמיד הערות קלות, מצד שני הם גם מצליחים לשמור אותנו ביחד איתם, כדי שבאמת אפשר לקחת קדימה. כי בעבודה לא נכונה, לפעמים יש סתם ויכוחים עם ועדת ביקורת, וזה בסוף גם לא מוביל לתוצאות טובות.

2. דו"ח אקטוארי לשנת 2024

אודי קינן: זאת הפעם הראשונה, שיגור מגישה דו"ח כזה. דו"ח אקטוארי מחייב קיבוצים מתחדשים להציג את ההתחייבויות שיש להם לפנסיה של החברים, לפי החלטות הקיבוץ או תקנות האגודות השיטופיות - הגבוה מבין שניהם. והיה ויש חוסר כזה, הקיבוץ צריך למלא אותו בעדיפות עליונה, לפני חלוקת רווחים ודברים אחרים.

שמעיה (חברת טנ"א): אני בטנ"א אחת עשרה שנים, מלווה כעשרים ושמונה קיבוצים בתחום. במקור מטירת צבי. הדו"ח האקטוארי נקרא "דו"ח תקנה 4". צריך להתחיל את ההסבר בהחלטות הקיבוץ בנושא הפנסיה ומדיניות הקיבוץ.

כאמור יום השינוי ביגור הוא: 31.12.2017.

שיטת קביעת הזכאות: על פי הזכאות בגיל הפרישה, קוראים לזה "חוב עתידי", כל חבר וחברה, כאשר הם מגיעים לגיל הפרישה - גיל 65 לנשים, 67 לגברים - זכאים ל"פנסיה המטרה" שהגדיר הקיבוץ, שזה נכון לשנת 2024, 6,180 שקלים.

מיפוי חברים: באופן כללי, מיפינו את כלל החברים. היה פה פרויקט מאוד גדול של החתמות על המסלקה הפנסיונית במטרה לקבל מידע. בעיקר מדובר על החברים בגיל עבודה. במשך הרבה שנים לא היה לנו מידע. בדו"ח הנוכחי כבר היה לנו מידע של כשני שלישי מהחברים בגיל עבודה, זה אחוז יפה. ועדיין עלינו לעבוד כדי להשלים את כל מסד הנתונים של המידע, כדי לערוך דו"ח כמה שיותר מדויק ומפורט ולמפות בעצם את הגרעון האקטוארי המלא כפי שהוא בפועל.

חברים מתחת לגיל 40: בשנים הקרובות גם הם יצטרפו,

יכול ליצור בעיות לעצמאים.

הקושי הוא לעקוב אחרי העצמאיים. מי שדואג לפנסיה שלו - מפקיד. אבל הרבה לא מפקידים - שם הבעיה.

אודי קינן: לגבי האנשים שלא חתמו על המסלוקות. יכול להיות מצב - וזו שאלה ששמעיה נגע בה - עצמאי, לא משתף פעולה, גם לא חותם על המסלוקה, גם לא מפקיד. אף אחד לא יודע מה קורה איתו. ובסוף יגיע לגיל פרישה ויגיד: "חסר לי, תשלימו". צריך להוציא להם מכתב התראה ותייעוד, שמורה להם להפקיד ולדווח. אם לא נעשה את זה, אין ספק שיהיה לנו על זה ויכוח איתם מתישהו כשהם יפרשו.

ביגור יש לנו החלטה, שמי שלא עובד מבחירה - שזה גם יכול להיות - אנחנו מחייבים אותו דרך התקציב, כדי שלא יהיה לו גרעון אקטוארי.

אני רוצה להגיד שחלק מהפנסיה - לפחות לחברים צעירים, גם נושא אובדן כושר העבודה, וחס וחלילה מקרה של פטירה, מקבל ביטוי מאוד משמעותי בקרן פנסיה. וראינו גם ביגור, מקרים של פטירה, וכמה שחשוב שיהיה שכר מבוטח ושתהיה פנסיית שאירים לנוותרים, וגם מי שבאובדן כושר עבודה שיוכל לקבל פיצוי על תקופת העבודה שלו.

3. הצגת דו"חות ביקורת: בניית שכונת הבלוקונים (תמצית),

אורי (מבקר פנים יגור): אני חבר קיבוץ מלכיה, עוסק בביקורת פנים במשרד רואה חשבון רוזם-הוצמן. אני בעצמי לא רואה חשבון, אבל זה התחום שאני עוסק בו בתשע השנים האחרונות. לאורך השנים הייתי מנהל קהילה בקיבוצים שונים, תוך כדי התמחותי בביקורת פנים.

הביקורת נערכה באוקטובר שעבר, **הממצאים העיקריים** מתייחסים לחריגות בעלויות הביצוע, בעיקר עלויות ביצוע תשתיות, וביחס להסכמי התקשרות שונים עם הקבלנים המבצעים המרכזיים בפרויקט, ומצביעים על ליקויים מסוימים ברמת הפיקוח והבקרה של בעלי התפקידים והמוסדות הממונים על ביצוע הפרויקט.

רקע: יגור מתנהלת כקיבוץ מתחדש מינואר 2018. בבנייה למגורים, בהתאם לחוברת השינוי, הקיבוץ מבצע את התשתיות לקראת בנייה, ובניית הבתים מתבצעת על ידי הקיבוץ, אבל על חשבון הבונים.

עלויות הפרויקט: האומדן המתוכנן - 26 מיליון שקלים. העלות בפועל עלתה לסדר גודל של 38 מיליון שקלים.

קרן תשתיות ודירור: חוברת השינוי קבעה בניית קרן, "קרן תשתיות ודירור" - לצורך מימון משאבים ופיתוח תשתיות ובנייה חדשה. בפועל, לא נבנתה קרן כזאת. לכן, הקיבוץ מעמיד בכל שנה תקציב ייעודי מתוך הרווחים השוטפים של הקיבוץ לפיתוח תשתיות ובנייה, במקום שיהיה לכך מקור ייעודי מראש.

המלצה: לפעול בהתאם להחלטות הקיבוץ להקמת קרן תשתיות, או לשנות את ההחלטה בנושא.

מנהלת בנייה: הוחלט על הקמת מנהלת בנייה הכוללת את הפרויקטור לבנייה, גזבר הקיבוץ, יושב ראש ועדת דירות, מי שהיה אז מזכיר הקיבוץ באותה תקופה, שני חברים וארבעה נציגי דיירים. לא מצאנו כתב מינוי המאגד את תפקידי

המנהלת, סמכויותיה, הרכבה, נהלי עבודתה, אופן בחירתה והעומד בראשה. מרכז ועדת תכנון בעבר ומרכז ועדת תכנון הנוכחית לא שותפים בחלק ניכר מדיוני המנהלת ואינם מוגדרים כחלק ממנה. מניסיונו, ועדת תכנון בקיבוץ היא גורם קריטי בתהליכי תכנון שכונה בקיבוץ.

המלצה: בעת בחירת מנהלת בנייה לקראת בניית שכונה, יש להגדיר את תפקיד פעילותה של המנהלת, הרכבה, והעומד בראשה. וחשוב מאוד שמרכז או מרכזת ועדת תכנון יהיו שותפים למנהלת.

תוכנית תקציבית: אחד הדברים שלא ראינו - תוכנית תקציבית כוללת לפיתוח תשתיות ובניית בתי המגורים בשכונה. לפי מה שהבנו מהתגובות - נעשה אומדן, נכון, ראינו שנעשה אומדן מפורט לתשתיות ובנייה. אדריכל הנוף בנה את מרכיב התשתיות, והאדריכל המתכנן הפיק את מרכיב הבתים. העלות בפועל של התשתיות גבוהה משמעותית מהאומדן שנערך על ידי המתכנן.

כשיש תקציב, אתה יודע איפה אתה נמצא. פה הייתה מין הרגשה כזאת, שאין תקציב ויש כל הזמן הוצאות. אני לא אומר שההוצאות לא היו נכונות או שהדברים לא נעשו, אבל לא היה מעקב.

המצב, שאין תוכנית תקציבית אצל המערכת הניהולית בקיבוץ ובמנהלת הבנייה, יוצר קושי משמעותי לפקח על עלויות הפרויקט ומנוגד לכללי המבדק הפנימי ולמה שמקובל בפרקטיקה.

המלצה: לעתיד, מנהלי פרויקט בנייה וועד הנהלה בקיבוץ יכינו תוכנית תקציבית, הכוללת את כל המרכיבים הנדרשים לביצוע הפרויקט, אלו הוצאות חלות על הקיבוץ ואלו על הדיירים. בעת ליווי פרויקט פיתוח תשתיות ובנייה על מנהל הפרויקט למסור דיווחים שוטפים, לפחות אחת לרבעון, לוועד הנהלה, על התקדמות הפרויקט אל מול התוכנית התקציבית. במידה וצפויות חריגות תקציביות - חשוב מאוד להביא את זה לוועד הנהלה, להסביר את החריגות, לאשר אותן או לא לאשר אותן.

בחירת אדריכל: שכונת הבלוקונים, שתוכננה עוד בתקופה שהייתם קיבוץ שיתופי, משרד התכנון, שבעליו הינו חבר יגור, נבחר לתכנון המבנים. לא נמצא תיעוד לבחירת חלופות של משרדי תכנון אחרים. היקף ההתקשרות מסתכם ב-350 אלפי שקלים. העדר תיעוד לבחירת חלופות - מנוגד לכללי המבדק הפנימי.

לא נמצא הסכם כולל עם משרד התכנון שמאגד את תכולת השירות ומתייחס להיבטים שנועדו להפחתת הסיכונים לקיבוץ.

תגובת אודי קינן: הבחירה באדריכל בוצעה לאור הצורך הדחוף להוציא היתרים, והניסיון מלמד שבחירת האדריכל הייתה נכונה. האדריכל שתכנן את שכונת הבלוקונים היה חבר יגור, להבדיל ממה שקרה בשכונת המשתלה - שם נבחר אדריכל על ידי הדיירים.

המלצה: לבחור את האדריכל לפרויקט לאחר קבלה של מספר הצעות, ולהחתים את המתכנן וכל גורם הקשור לקראת בנייה עתידית בהסכם מתאים, שייערך בסיוע היועצים המשפטיים של הקיבוץ.

בחירת משרד פיקוח: היקף ההתקשרות - בסדר גודל של

דעות, פיגורים בלויז, ליקויי איכות ואף לנטישה או סילוק של הקבלן במהלך העבודה. נאמר לנו, שבוצעה השוואה, אבל לא נערך תיעוד.

חשוב לומר שקבוצת "ברקן" עשתה את העבודה טוב. היא מסרה את הפרויקט בזמן, אפילו לפני הזמן.

המלצה: בתהליך בחירת קבלנים לביצוע פרויקטים מהותיים, ראוי לבחון לפחות ארבע-חמש חברות. בעת בחירת קבלן בנייה ו/או פיתוח תשתיות, חשוב לתת ציון ודירוג בטבלה על פי מרכיבי הבחירה - X אחוז לאיכות, Y אחוז להמלצות, וכדומה. ציון הדירוג ייתן את הציון לבחירת הקבלן. הגדרת היבטי האיכות תהיה כתנאי-סף לבחירה.

לגבי החריגות בעלות הבנייה: נמצא על ידי הפיקוח כי שני גורמים הביאו לעלויות בלתי צפויות בעלות פיתוח תשתיות:

1. **מיקום השכונה אילץ לבנות קירות תמך נוספים**, שלא נלקחו בחשבון באומדן העלויות.

2. **אומדן פיתוח התשתיות ותוכניות הפיתוח התמקדו בפיתוח תשתיות ציבוריות לשכונה בלבד**, ללא תכנון והתאמה לחיבור כבישים, מדרכות, חניות וכדומה לתשתיות הוותיקות בקיבוץ.

המלצות:

1. לתמחר את מרכיבי ההוצאה לפני מתן אישור ביצוע לקבלן. אישור מראש בפורום המתאים לחריגות מהסכמים שנחתמו מול הקבלנים.

2. בכל פרויקט בנייה בקיבוץ, בו קיים ממשק בין תשתיות ציבוריות בקיבוץ הוותיק לבין תשתיות ציבוריות לשכונה החדשה, על מתכנן הפרויקט לקיים ממשק עם אנשי ועדת תכנון וגורמי המקצוע הרלוונטיים בקיבוץ, כדי שהאומדן יכלול את העלויות האלה.

3. גם היכן שאנשי מקצוע מאשרים חשבונות, יש להקפיד כי אישורם יתועד.

ממשקים עם דיירים: בבדיקת ההסכמים שנערכו עם הדיירים, נמצא כי הם חתומים על ידי הדיירים בלבד. לא נמצאו חתימות מורשי החתימה בקיבוץ. העדר הקפדה על חתימת ההסכם עם הדיירים על ידי מורשי החתימה בקיבוץ מהווה ליקוי ומנוגד לכללי המבדק הפנימי.

העובדה כי לא נפתח חשבון נאמנות ייעודי, אליו אמורים הדיירים להעביר, בשלב הבנייה, את הכספים המיועדים לתשלום לקבלן המבצע, מהווה סיכון, כי הקיבוץ ישלם לקבלן כספים אותם לא ניתן יהיה לגבות מהדיירים (בפועל הכספים שולמו על ידי הדיירים ולא קיימים פערי גבייה).

המלצות:

1. להקפיד כי נציגים וסמכויות של הקיבוץ יחתמו על ההסכמים עם הדיירים.

2. בפרויקטים הבאים, ראוי לפתוח חשבון נאמנות אליו יידרשו הדיירים להפקיד כספים טרם תחילת ביצוע הפרויקט, שישולמו לקבלן בהתאם לקצב התקדמות העבודה. ההליך יעוגן בהחלטות הקיבוץ ובהסכמים עם הדיירים.

יפתח שחר: חלק מהדברים שנאמרו פה קשורים גם לתרבות הניהול שקיימת היום ביגור. לעניין הזה של החרמות על ועדת תכנון - כבר היינו עדים לזה יותר מדי פעמים בשנה האחרונה, 2025. וכאשר יש תחום, שהוא כל כך מקצועי,

150 אלף שקלים. לא קיבלנו את הפרוטוקול של צוות מנהלת הפרויקט שבחר במשרד הזה. כלומר, לא יכולנו לבדוק את נאותות בחירת משרד הניהול והפיקוח על פיתוח התשתיות.

המלצה: לתעד ולשמור את הליך בחירת היועצים. מומלץ כי האישור של גורם כה מרכזי בפרויקט יבוצע בהנהלה. אנחנו יודעים, שהיו דיונים והיה צוות שבחר את משרד הפיקוח, אנחנו לא יודעים איך זה נעשה. לא היו פרוטוקולים. איך המשרד הזה נבחר? למה דווקא המשרד הזה ולא משרד אחר? לא ראינו הצעות מחיר אפילו. יש להקפיד על חתימת מורשי חתימה של כל אחד מהצדדים על ההסכם, זאת לאחר שההסכם עבר את העיון של היעוץ המשפטי של הקיבוץ.

בחירת קבלן ביצוע: מי שנבחר לבנות זה הקבלן אוסמה, שעובד הרבה שנים פה ביגור. היקף ההתקשרות החוזית איתו היה בסדר גודל של שמונה מיליון שקלים. בסופו של דבר, היקף התשלומים היה של שנים-עשר מיליון שקלים. נראה שהחלטה נעשתה בצורה נכונה אחרי שאוסמה הוריד או ירד בעלויות. בכל אופן, הייתה פנייה של הפיקוח לחמישה קבלנים. בפועל, הציעו בסופו של דבר שני קבלנים בלבד. לא מצאנו תיעוד לכך שנעשתה פנייה נוספת לקבלנים אחרי שראינו שרק שניים הגישו.

המלצה: בפרויקטים מהסוג הזה, התבססות על שתי הצעות מחיר בלבד מנוגדת לפרקטיקה ולכללי המבדק הפנימי. צריך שיהיו פרוטוקולים המסכמים את דיוני צוות הבחירה של קבלן ביצוע עבודות פיתוח התשתיות הציבוריות בשכונה, שישמרו תיעוד לביצוע השוואה איכותית בין הצעות הקבלנים, ושתהיה התייחסות להמלצות לקוחות עבר של כל אחד מהקבלנים.

ממצאים חיוביים: נבדק ונמצא, כי הקבלן עבד וביצע תשתיות ציבוריות לשכונות קודמות בקיבוץ. מנהלת הבנייה והעובדים הקשורים לבנייה ותשתיות בקיבוץ היו מרוצים מאיכות הבנייה והקשר איתו, ומאיכות ביצוע התשתיות. אחד הדברים שהביקורת כל הזמן מבקשת, זה תיעוד להליכים. טוב לראות שהדברים נעשים בצורה מסודרת. יש איזושהי היררכיה בעבודה, יש מנהלת בנייה העוקבת אחרי הדברים ואחרי הצעות המחיר.

בעיה מערכתית - ריכוז מסמכים: זאת בעיה למצוא מסמכים בקיבוצים מתחדשים, כי הם לא מרוכזים במקום אחד. כשמרכז ועדת תכנון מסיים את התפקיד, או מתחלף יו"ר הקיבוץ שהכל נמצא אצלו במחשב, יש בעיה.

בחירת קבלן לבניית הבתים: לביצוע עבודות בניית הבתים נבחרה קבוצת "ברקן". בפרוטוקול ישיבת הסיכום לבחירת הקבלן, התקבלו שתי הצעות בלבד. הצעת "ברקן" הנדסה הייתה הזולה, והייתה בסדר גודל של 17 מיליון ו-100 אלף שקלים.

לא מצאנו, החלטה מפורשת, הבוחרת או ממליצה על קבוצת "ברקן" לבנייה. לא נמצא תיעוד לניסיון לקבל הצעות מקבלנים נוספים.

לא נעשתה השוואה איכותית בין הצעות כל אחד מהקבלנים. לא הייתה התייחסות להמלצות לקוחות עבר של כל אחד מהקבלנים, וכדומה. מניסיונו בקיבוצים רבים אחרים, העדר הקפדה על בדיקת איכות עבודת הקבלן, איתנות פיננסית, עמידה בלוחות זמנים - עשויה לגרום לחילוקי

ובאותה נשימה אפשר להגיד שהוא אחד מהתחומים הכי מושחתים במדינת ישראל, נושא הבנייה, אז כאשר אתה מתנהל בצורה פרטצית, כמו שעולה כאן מהדו"ח הזה, זה ביטוי להתנהלות לא מסודרת. לא עובדים פה לפי פרוטוקול מסודר, לא עובדים לפי חוקים, ואחר כך אנחנו מתפלאים.

זאת השכונה השלישית ברצף שיש עליה טענות תשתיות: זה התחיל עם שכונת הבאר, שאני לא יודע עליה פרטים, רק מה שקובי סער (באסיפה קודמת) אמר, דברים שמתכתבים עם מה שנאמר פה היום, ואחר כך שכונת הבלוקונים, ועכשיו אני שומע, תוך כדי עשייה, על שכונת הבריכה, עם דברים דומים מאוד - כי הבן שלי במקרה מעורב שם.

אנחנו לא לומדים. אי אפשר לשבת עכשיו ולחכות שבעוד שלוש שנים יראו לך מה עשו עם הדו"ח הזה, אלא לבצע תוך שלושה חודשים מקסימום, ביקורת חוזרת, ולהראות שהדברים יושמו.

צריכה להיות בפירוש ועדת תכנון שעובדים איתה ולא מחרימים אותה. ואם יש בעיות אישיות - צריך לפתור את הבעיות האישיות, אבל צריך להיות ברור מה הסמכות שלהם. לגבי שכונת הבלוקונים, כולה "שלמת בטון ומלט". אם יש ערך גבוה חברתי לקיבוץ, זה הגיון שבו, זה הנוי שבו. ואתה הולך ורואה שכונת בטון. מכל העולם באים ולומדים את הנושא של הנוי הקיבוצי. כמו שסבא שלי אמר: "זה לא גינות מסביב לבתים - זה הבתים נטועים בתוך גינות". הוא יצר משהו ייחודי בעולם של הנוי הקיבוצי. ואנחנו זורקים את זה, כי זה כנראה בכלל לא שיקול. הייתי מצפה שמנהל הנוי יהיה מעורב בתכנון שכונה.

"היה לנו מהנדס קיבוצי וזה היה דחוף לקבל החלטות" - גם את זה אנחנו מכירים בתרבות הניהול שלנו. מביאים דברים לדין ואומרים: "חבריה, אין זמן, חייבים עכשיו להחליט, כי הרשם משנה את החוקים", כי תמיד זה על הדקה האחרונה. בתים זה לא דקה אחרונה. זה הוצאה ענקית, והיא הולכת להיות הוצאה עוד יותר גדולה על החבר. ולכן צריך להתייחס לזה בצורה הרבה יותר רצינית, ודאי מקצועית.

שאלתי כמה פעמים: מי אחראי על הבנייה ביגור? עד היום לא קיבלתי תשובה. ואחר כך נתפלא שיש לנו שניים-עשר מיליון ש"ח הבדל.

אני פונה להנהלת יגור, חייבים לעשות ביקורת חוזרת כבר עכשיו ולראות איך הדברים מיושמים בשכונת הבריכה.

אמיר אלעד: לפעמים צריך להסתכל גם על הכוס המלאה. זאת אומרת, בכל זאת, יש שכונה - עשרים יחידות דוור, עשרים משפחות, התפנו מקומות דוור ביגור כדי לקלוט אנשים נוספים.

אודי קינן: רקע היסטורי - ב-2017, כשכבר היינו לקראת הכניסה לשינוי, שוחחתי עם דובלה ישורון, ראש המועצה דאז. ולמדתי ממנו שבשער העמקים, כתוצאה מהשינוי, נתקעו יותר מעשור בלי בנייה חדשה. והוא הציע לנו שאנחנו כמה שיותר מהר נוציא עוד היתרים. ככה הגענו ל-22 יחידות, לקחנו דגם ו"שתלנו" אותו בשטח, בלי מחשבה מעמיקה על הטיפוס של הבית.

לקח משכונת המשתלה, שם הבתים מצוינים, אבל המגרשים כ-350 מטר, שהיה שצריך לצמצם. החלטנו לעבור בחזרה לארבע-משפחותי. והשכונה הראשונה בה הטיפוס הזה הוטמע הייתה שכונת הבאר, ואת אותו הטיפוס העברנו לבריכה - רק

בשביל שיהיה לנו היתרים.

נכון שהאדריכל שעשה את זה הוא האדריכל מיגור. מצד שני, הענף שעשה את זה - זה הענף של יגור. זה בתקופת הקיבוץ השיתופי, והמשרד הוא המשרד של יגור חקלאות ועסקים. וגם השכר שנכנס בגין העבודה הזאת נכנס ליגור חקלאות ועסקים.

נושא המפקח: צריך להבין שהמפקח בפרויקט בנייה - מי שמשלם עליו כמעט את כל שכרו אלו הדיירים. בשכונת הבלוקונים הדיירים שילמו כבר כמעט את כל שכרו. יש תשלום מסוים ששולם לו על התשתיות מיגור, לפיכך, היות שהוא מפקח מטעם הדיירים, גם לדיירים הייתה הזכות לבחור אותו - בחרו את גלור-נוקד.

אני חושב שגלור-נוקד עשו עבודה טובה. למעשה, אני המלצתי לדיירי שכונת הבריכה לשקול ברצינות לקחת אותם גם לשכונה הבאה. כאמור, גם בשכונת הבריכה הדיירים הם אלה שמשלמים את העלות של מנהל הפרויקט, והם החליטו לבחור מנהל פרויקט אחר.

קשיים בבחירת קבלן תשתיות: עולם התשתיות, שרבים לא מכירים אותו, הוא עולם מאוד מורכב. אנחנו מכירים מקרים על קירות תמך, שלא נבנו כמו שצריך, וקבלן שפשט את הרגל וזה יוצר נזק עצום לשנים רבות.

חריגות בקירות התמך: האומדן המקורי הרבה יותר גבוה ממה שהיה רשום במכרז. מנהלי הפרויקט העריכו, בטעות, שאפשר לבנות את הקירות יותר בזול, עם פחות יסודות, כי יש סלע, והם שכנעו, אפילו את יועץ הקרקע! אבל בסוף, יועץ הקרקע הגיע בזמן הבנייה לשטח, ושינה את דעתו, ודרש חיזוקים. אגב, זה בדיוק מה שקרה בשכונת המשתלה. גם שם היסודות הועמקו. היו טעויות אחרות, פרטים שבעבודה המורכבת הזאת פשוט היו חסרים, ונוספו עבודות ועלויות. זה דברים שקורים.

בשכונת המשתלה עשינו מכרז עם שישה קבלנים. בשכונת הבאר אמרנו: במקום לצאת כל שנה לעוד מכרז, אפשר לקחת את המחירים לפי כתב הכמויות שהיו בשכונה ההיא ופשוט להטמיע את זה גם במחירים של שכונת הבאר, ולחסוך את התהליך. לכן חסר חלק מהתייעוד.

צריך להבין שגם הקבלנים זה לא שוק אינסופי. זה לא שיש פה עשרה קבלנים, שיודעים לבנות שכונות בקיבוצים. בניית שכונה בקיבוץ היא לא בנייה רגילה, כי זה חצי בנייה מרוכזת, חצי בנייה פרטית. זה נושא שהוא מאוד מורכב. ויש קבלנים שיודעים ככה איכשהו לגיגל בין שני הדברים האלה. וכך עשינו, והמחירים שקיבלנו בשכונת הבאר, מבחינתי לפחות, היו מחירים מאוד טובים.

ואז, כשניגשנו לעשות את המכרז של שכונת הבלוקונים, אני עשיתי הערכה: אחת, מה היה מדד תשומות הבנייה באותה תקופה; שתיים, לקחתי בחשבון שהפרויקט הזה גדול יותר, כי זה עשרים יחידות במקום עשר יחידות, אז עשיתי הנחה לגודל, ויצאתי עם איזושהי הערכה של המחיר הרצוי לנו. בסוף נבחר הקבלן שנתן את ההצעה הטובה ביותר, ברקן. "ברקן" נתנו הצעה יותר זולה בצורה די משמעותית משכונת הבאר, הצעה מצוינת. היא גם הייתה הצעה הרבה יותר זולה מההצעה של הקבלן שבנה אצלנו את הבתים. אני יכול להגיד שאני מאוד שמח. ואני חושב שגם אם תשאלו את

לדו-משפחתי - זאת אומרת 250 מטר ליחידה. ולכן, בהחלט יש ציפוף.

אחד הדברים, שקרו מאז השינוי, זה התקציבים של הנוי. מאז שאנחנו קיבוצי לא שיתופי, אנחנו צריכים לתת גם דין וחשבון להוצאות של הנוי. יגור משקיעה הרבה בנוי, ועדיין יש טענות שאפשר לעשות יותר - תמיד אפשר לעשות יותר.

צריך גם לדעת להעריך את מה שכן נעשה.

אבל היום, הנוי, ואני מניח שכולנו מרגישים את זה, לא מטפל בגינות הקטנות בתוך השכונות, הוא יודע לטפל יותר את השטחים הגדולים. ככה זה קורה בשכונת הבאר, כך קורה גם בשכונת הבלוקונים. ובאמת אין את השטחים הגדולים כמו שהיו בשכונת הכביש, שהם, כמובן, מאוד יפים.

מצד אחד, אנחנו רוצים לשמור על ציביון כפרי, אבל מבינים שצריך להצטופף. שכונת הבריכה לא תיראה שונה. גם שם מגרשים של 500 מטר לדו-משפחתי. אני יכול להגיד שהאדריכל שתכנן את השכונה הציע לבנות בצורה טיפה יותר מרוכזת ולהגדיל את השטחים הציבוריים, אבל הרצון של הדיירים, שהם בסוף אלה שגרים שם ומשלמים על הבנייה, היה לאיזושהי נגיעה של קרקע לכל משפחה.

אני מקווה שזאת תהיה שכונה יפה. וגם שכונת הבלוקונים, אחרי שיצמחו שם עצים, תהיה יפה. נכון, בשכונת הבריכה השטחים הציבוריים והגן הציבורי באמצע, קטנים יחסית.

ההשקעה בתשתיות: בחוברת השינוי אמרנו שנסקיע בבנייה חדשה 2.5 מיליון שקלים במידה ויש, ו-2 מיליון שקלים בממ"דים. מה שקרה בפועל, שבממ"דים השקענו 4-5 מיליון שקלים, ובבנייה החדשה השקענו עשרות מיליוני שקלים. בעצם, אם לוקחים את ה-2.5 מיליון שקלים ולוקחים את מה ששילמנו, אז אנחנו מגיעים כבר עד 2037. ככה שיגור, לכאורה, לא צריכה לשלם לתשתיות עד 2037, פשוט כי היא עמדה בהתחייבות שלה עד 2037. ואם יגור צריכה להשקיע כסף בתשתיות - אז זה קודם כל בממ"דים.

מבחינת מה שהדיירים שילמו בפרויקט הזה: בחוברת השינוי נאמר שדיירים יקבלו מקדמה של 200,000 שקלים. מי שהיה בצוותי השינוי יודע שבהתחלה דובר שיש 7,000 שקלים לשנת ותק. ואז באו הצעירים ואמרו: "לא, לנו זה יצא מעט, אנחנו רוצים יותר". בסוף החליטו על 200,000 שקלים. הרשם אמר, לעשרים הראשונים יש 300,000 שקלים. חלק מהמשפחות שנפגעו קיבלו קצת יותר אפילו. סה"כ ההתחייבות לעזרה לדיירים בשכונת הבלוקונים הייתה: 20 דיירים כפול 200 אלף שקלים, זה 4 מיליון שקלים.

אחד הדברים שנאמרו לדיירים בשכונת הבאר וגם בשכונת הבלוקונים - שלא יהיה כסף לשלם להם. "גם ככה אנחנו מקדמים את הבנייה ויגור שמה פה סכומים מאוד גבוהים". ביקשנו לחזור על התוכנית המקורית - שיקבלו 7,000 שקלים. עשינו עדכון - זה 7,700 שקלים לכל שנת ותק. ואגב, בעצם, צומצם הסכום של 4 מיליון שקלים שהדיירים קיבלו ל-2 מיליון שקלים.

כשיצאנו לשכונת הבריכה, ישבתי כאן במועדון מול ארבעים ושש משפחות, והם שאלו אותי: "אנחנו מקבלים את ה-200 אלף שקלים?" אמרתי להם: "לא, אתם לא. לפחות לא כחלק מהפרויקט. אני לא רואה מצב שאתם תקבלו את ה-200 אלף שקלים האלה". מאחר שבעצם, זה שבונים ארבעים ושש

הדיירים על הבחירה בברקן - אני חושב שהוא עשה בנייה מצוינת, בתקופה מאוד מאוד מאתגרת, של עליית מחירים כתוצאה ממחסור בכוח אדם. והוא עשה פה ממש גייגולים, כי כתוצאה ממחסור בכוח אדם כתוצאה מהמלחמה פועל שלד שעלה 400 שקלים, היום עולה מעל 1,000 שקלים. זה השפיע מאוד על המחירים. והקבלן פה ממש יצא מגדרו.

למען האמת, גם בשכונת הבריכה המלצתי לדיירים, שישקלו בחיוב לקחת את ברקן. אמרתי לו: "ברקן, אנחנו מאוד מרוצים מהעבודה שאתה עשית - גם במחיר, גם בזמן, גם באיכות. אבל אתה תצטרך לזכות במכרז הזה", והוא לא זכה. אני מקווה שהקבלן שנבחר באמת יעשה עבודה טובה.

תיעוד - לא תמיד הנקודה החזקה של יגור ושלי. הלכנו לראות שכונות ש"ברקן" עשו, דיברנו עם דיירים, התרשמנו, והייתה שביעות רצון.

לגבי הנתק מוועדת תכנון: מנהלת ועדת תכנון ואני נמצאים בקשר מצוין מאז שאני בתפקיד, ואני משתף אותה, והייתה שותפה מאוד מאוד פעילה בשכונת הבריכה. בשכונת הבלוקונים הייתי פחות מעורב. אני יודע, עם זאת, שהיה ממשק מאוד מורכב בחיבור בין שכונת הבלוקונים לבית שכונת "המיליונרים". החיבור לא נלקח בחשבון, לא היה חלק מהמכרז, והטעות הזאת עלתה לנו מיליון שקלים, ועוד יצאנו בזול, בזכות פיתרון יצירתי.

חוץ מזה, הייתה לנו חריגה של קרוב לשני מיליון שקלים בנושא קירות, שהיה צריך לבנות, קיר שבכלל לא היה בתכנון, וקירות שכן היו, היה צריך לבנות בצורה הנדסית אחרת. היו שם עוד עלויות קטנות של מאות אלפי שקלים. למשל: שבחלק העליון של הקיר, מהצד החיצוני של הקיר צריך לעשות עבודת בטון, שהגשם לא יזרום לתוך השכונה, ושיש שם ניקוזים נכונים. פתאום מתברר שאין גדר למעלה - צריך לשים גדר. כל מיני פרטים כאלה לא היו מתומחרים. גם בנושא הניקוז היו לנו חריגות משמעותיות. בתכנון של מתכנן הנוף היו שיפועים שלא היו נכונים בשבילים, היה צריך לתקן את זה, וזה עלה גם כמה מאות אלפי שקלים.

יפתח שחר: התמונה הכללית היא שאין יד מתכללת, מה שאני הייתי מצפה מוועדת תכנון שעובדת שנים, מקצועיות, שיודעת לשאול את השאלות, שיודעת להבחין איפה יש פערים. התמונה שאתה מצייר - לא מקצועית. אתה לוקח אחריות, אבל אתה, מבחינתי, לא באמת איש המקצוע שצריך לנהל את זה. צריך להיות גורם מתכלל מקצועי בקיבוץ, שמשסתכל כל הזמן קדימה לשכונות הבאות.

אודי קינן: כל החריגה היא בשלב א' של הפרויקט, שלב התשתיות. במבט לאחור, אני בהחלט מזהה בשכונה הזאת כמה דברים שאפשר היה לעשות אחרת ולחסוך עוד עלויות. אבל צריך להבין שהמתכנן - משרד אלחנתי - הוא מתכנן מאוד מוערך ומאוד ותיק בעולם של תכנון נוף. ואם יש אדריכל ויש מתכנן ויש מנהל פרויקט - אז גם הפרויקטור, וגם אם זה היה ועדת תכנון, אני לא חושב שהם היו חולשים על כל הדברים, בוודאי לא על העלות של החריגה בנושא של הקירות, שכאמור זו העלות הכי גבוהה.

לגבי הנוי בשכונה. המגרשים באמת קטנו בשכונה הזאת: אם בשכונת המשתלה המגרשים היו 350 מטר בערך ליחידה, אז המגרשים בשכונה הזו ירדו למגרשים של מתחת ל-500 מטר

בונים תקציב מול זה - זה היה מסודר, היו רואים את כל הדברים.

רן אזנקוט: לא נגיע הערב לדון בדו"ח הפנסיה. לגבי דו"ח הבנייה מדובר בדו"ח נוקב. בין החשובים - לא יודע אם "קשים" זאת המילה, אבל חשובים שהיו ביגור. הוא עוסק, מטבע הדברים, בהרבה כספים, הוא נוגע כמעט לכולם. לגבי הדיון שהיה כאן הערב, גם כדייר וגם כמרכז ועדת ביקורת, בשש השנים האחרונות אנחנו סובלים מליקויים בתחומים רבים. אתם מוזמנים לבית שלי לראות רצפות רטובות עד היום ועוד בעיות. בכל הארץ ליקויי בנייה הם תופעה, אך פה זה חריג. יגור סובלת שנים מהליקויים האלה, עוד ב-2018. זה לא קשור לשינוי. פעם היו באים ומתקנים. אני מכיר דירות ובתים שתוקנו בעשרות אלפי שקלים, אבל הכול נכנס לכל הדוחות של קיבוץ שיתופי וזה. היום זה אחרת.

הדו"ח שדנו פה הערב, יסודי ונוקב והוא אפילו אינו נכנס לליקויים ההנדסיים שהזכרתי, אלא למנהלתיים. כמו שיפתח אמר, אנחנו בהחלט נפגוש אותו שוב בשנים הקרובות. לא נתחיל את הכול מההתחלה, אלא נבדוק את יישומי ההמלצות. אחד הדברים הבולטים, כמו שאורי המבקר הזכיר פה, זה עניין ההמלצות והמכרזים. אולי אם היו בודקים קבלנים אחורה - המלצות ומכרזים כמו שצריך - אולי באמת היו נמנעים חלק מהליקויים.

לגבי ועדת תכנון, זה גוף מצומצם, התנדבותי או חצי התנדבותי. תומך, עוזר, שותף, לא תרופת פלא. נושא חוסר השת"פ איתו עלה גם בדוחות קודמים. בנושא מכרזים, הקיבוץ נפתח קצת להצעות מכרזים, וזה לטובת כולנו. בהמשך, אנחנו כרגע עוסקים בתביעה נגד הקבלן של שכונת המשתלה ושכונת הבאר. ראיתי שמחפשים עורך דין. צריך לבדוק שגם פה לא ניפול. גיורא, למשל, ששמו עלה, אינו מומחה בתחום ליקויי הבנייה.

אנחנו זקוקים לרפורמה משמעותית בנושא הבנייה ביגור. צריך לקחת את הדו"ח בשתי ידיים. אני מקווה שתרבות הבנייה החדשה ביגור - לא ענף הבניין שזה נושא אחר, אלא הבנייה, הקבלנים שאנחנו לא מכירים, עד אתמול לא שמענו עליהם וכו' - תעבור רפורמה משמעותית, תוך תמיכה צודקת לדיירים שנפגעו.

אמיר אלעד: באמת, תוך מספר חודשים, או בתקופה שעדיין בונים את שכונת הבריכה, תיעשה איזושהי ביקורת על סמך ההמלצות שהתקבלו מהדו"ח הזה. זה מה שיפתח ביקש. האסיפה רשמה לפנייה.

יחידות - זה כבר מעל ומעבר למה שיגור יכולה להרשות לעצמה, וזה כבר לקפוץ מעל הפופיק.

הקפיצה מעל הפופיק הזו - זה עניין אסטרטגי של קיבוץ יגור, שמאפשר לנו לעשות פה שיוך דירות, להשלים את השיוך, לאפשר לסגור פערים על שנים רבות, שבנו פה ארבע או שש יחידות בשנה. וזה מאמץ שכל קיבוץ יגור - אני אומר את זה: גם על שכונת המשתלה, גם על שכונת הבאר, גם על שכונת הבלוקונים, וגם על שכונת הבריכה - כל קיבוץ יגור עשה מעל ומעבר בשביל שהשכונות האלה יוכלו לקום.

פה מדובר, לדעתי, על איזה 50 מיליון שקלים. וצריך לדעת: 50 מיליון שקלים האלה הם על חשבון ממי"דים שלא נבנו, ועל חשבון רווחים שלא חולקו. זה כל הרווח שהיה של הקיבוץ, וזה המצב.

משפחות שילמו לכל הפחות 800 אלף שקלים. כמובן שכל מי שבנה יודע שזה אף פעם לא נגמר בזה, וצריך להוסיף לזה סכומים ש-ספרתיים, לפחות.

לגבי בניין האופנוע, יגור צריכה להחליט. הייתי רוצה שישמש למגורים. עלות התשתיות שם צריכה להיות הרבה הרבה יותר נמוכה. וגם שם יהיו לנו הפתעות, כי בכל זאת שם צריך לגלח קצת יער וצריך לעשות שם מגרש חניה לטובת כל השכנים, לא רק לטובת הדיירים של הבניין.

יגור יכולה לבוא ולהגיד לחבריה: "בואו, דברו איתי ב-2037". והיא יכולה גם להגיד: "אנחנו רוצים להמשיך ולהשקיע בזה". ההנהלות הבאות יצטרכו להחליט ולשכנע את הציבור בזה.

שנת בדק: צריך באפריל לשחרר את שנת הבדק של שכונת הבלוקונים. וזה נאמר לדיירי שכונת הבלוקונים. זאת אומרת, הבדק משתחרר כעבור שנה, ואם יש למישהו משהו להגיד - הוא צריך להגיד את זה.

יפתח שחר: לגבי תקציב 2026, צריך לבצע בקרה, להציג את החריגות שישנן בזמן המידי, ולהגיד לציבור שזה המצב.

אודי קינן: בשכונת הבריכה, יש קשיים, אבל דווקא בנושא התשתיות אנחנו לא בחריגות מבחינת התוכנית. מתקיימות ישיבות, ואנחנו בתקציב. צריך לעשות את החיבור עם בית הקברות. השביל כבר לא תקין, צריך לסדר כדי שהגישה לבית הקברות תהיה סבירה - לגלח שם את הסוללה ולשים שם מסלעות, וכן, זה לא היה חלק מהפרויקט. אין חריגות, כי צמצנו במקום אחר.

סך הכול הפרויקט הזה מתקדם יפה מבחינת התשתיות.

אורי (מבקר פנים): הדו"ח קובע ואומר שצריך לעשות פעם בכמה זמן פסק זמן, לבדוק ולדווח. עניין של בקרה. אילו היו

בחירת חברי ועד לאחי"ג

נבחרו: יוסף שור, דותן שביט, לורי כספי, סהר אחוין, תמר זיידל ודליה מדלינגר

הצעה לסדר

גבי קרדוש: נדמה לי שעומדים לבחירה היום עשרים ותשעה איש. עשרים ושבעה מהם הציגו את מועמדותם. וזאת, בנוסף למנהל הקהילה, שאנחנו צריכים לבחור, שיציג את עצמו, ויושב ראש הקהילה. הם כולם אמורים להיות נבחרים וליהיה ציבור ולנהל את חיי הקהילה בארבע השנים הבאות. זו החלטה מאוד רצינית. ההצעה שלי היא שבאסיפה הזאת נתייחס ליושב ראש הקהילה ולבחירת ועד הנהלה. ובשבוע הבא נבחר מחדש את מנהל הקהילה ואת ועד הקהילה.

אודי קינן: לא בטוח שנוכל לקיים אסיפה בשבוע הבא. לא נכון לדחות. בסופו של דבר הציבור מכיר את רוב המועמדים. מי שלא מכיר ורוצה ללמוד, ביקשנו מהמועמדים שיציגו את עצמם, ואפשר גם לברר.

ההצעה הוסרה.

1. דו"ח ועדת ביקורת בנושא שכונת הבלוקונים

רן אזנקוט (יו"ר ועדת ביקורת): הדיווח של ועדת הביקורת בנושא הבנייה החדשה פורסם ביומן ובמדיות ואפשר לקרוא. גם דו"ח הפנסיה, שנדון בו הערב אם נספיק, מפורסם לציבור. שלושת הנושאים שבחרנו לבדוק בשנה הקרובה הם: פעילות ועדת תכנון, פעילות הרפת, ואולי גם יישום המלצות דו"ח החינוך המשלים, שיצא לפני 3 שנים.

אמיר אלעד: נכון לאפשר כל חודשיים-שלושה, לתת עדכון באסיפה על התהליך במקום לחכות שנה שלמה.

רן אזנקוט: לא מתנגד, אך זה יכול להכביד על הציבור. נשקול את זה.

2. בחירת יו"ר יגור

נתנאל אדלר (מרכז צוות איתור): אחרי שלא נמצא מועמד מיגור, הוקם צוות לאיתור מועמד מחוץ ליגור. חברי הצוות: יעל ס"ט-רשף, נציגת המזכירות, אילנה שטנגל, דובלה ישורון, יוסף שור ואני, כמרכז הצוות. הצוות בחן קורות חיים של תשעה מועמדים. שישה הוזמנו לראיונות, שהתקיימו בפני כלל חברי צוות האיתור וכללו בחינה של תפיסת התפקיד, ניסיון ניהולי, היכרות עם המרחב הקיבוצי, יכולת הובלת תהליך השידוך והתאמה כללית לאתגרים ביגור. לאחר סיום הראיונות נאספו המלצות ונבחן מידע משלים על כלל המועמדים. בסיום תהליך מסודר ומעמיק נערכה ישיבת סיכום ובה נידונו כלל המועמדים. בסיום הדיון התקבלה החלטה פה אחד להמליץ על שי גרוסמן כמועמד המתאים ביותר לתפקיד יושב ראש קיבוץ יגור.

הצוות מצא את שי גרוסמן כבעל ניסיון ניהולי רחב וארוך שנים כיושב ראש במגוון קיבוצים ובמורכבויות שונות. שי הוביל תהליכי שידוך רבים במהלך השנים, כולל בקיבוצים בסדר גודל דומה ליגור. התרשמות הצוות היא שהוא מביא עמו ראייה מערכתית רחבה, הבנה מעמיקה של האיזון הנדרש בין היבטים כלכליים, ארגוניים וקהילתיים, יכולת מוכחת להוביל תהליכים מורכבים ומוניטין של מחלף קיבוצים ממצבים בעייתיים.

לאור מכלול השיקולים, צוות האיתור סבור שהוא המועמד המתאים ביותר לתפקיד, והמליץ לוועד הנהלה על מועמדותו.

בהזדמנות זו אני מאחל לשי הצלחה.

(בתשובה לשאלה) נעשתה בדיקה גם עם חברי הקיבוצים שבהם עבדו המועמדים. בדקנו עם אנשים מהקיבוצים הרלוונטיים, עם אנשים מהתנועה, ובכל מקום שיכולנו לאסוף מידע - אספנו. זה לקח סדר גודל של עשרה ימים עד לישיבת הסיכום.

לגבי השאלה, מה אחוז המשרה של שי ואיך מתחשבים בכך שהוא משרת בעוד שני קיבוצים. אני מציע שתשאלו אותו ישירות איך הוא מתכוון לשלב את זה. המשרה הוגדרה כארבעים אחוז - יומיים בשבוע לקדנציה של 4 שנים. דעתי האישית שזה אפשרי. אבל אפשר לשאול אותו ישירות. הוא יבוא ויציג את עצמו.

(בתגובה להערות) האם אפשר לשנות את זה עכשיו ולקבוע שנתיים במקום ארבע, לא התפקיד שלי לקבוע.

הערות חבר: על פי ויקיפדיה, ברשימת הקיבוצים שבהם כיהן שי, לפחות שבעים אחוז, הגודל פחות ממחצית מיגור. יש רק קיבוץ אחד שעובר חצי מכמות התושבים ביגור.

נתנאל אדלר: אנחנו כצוות התרשמנו, שקורות החיים שלו מצוינים ויכולים להתאים ליגור. אני מציע שהוא יציג את עצמו ותשאלו אותו ישירות, כי הוא יודע טוב ממני בדיוק כמה היה בכל קיבוץ.

אודי קינן: אני מזכיר לכולם, שביגור יש החלטת אסיפה, גם בענפים וגם בהנהלות, שהקדנציות הן ארבע שנים. הסיבה שאנחנו מצביעים פעם בשנתיים היא שסעיף זה לא שונה בתקנון רשם האגודות, ולכן יש סתירה בין החלטות האסיפה שלנו לבין התקנון, ואנחנו נוהגים לפי התקנון. לכן ועד ההנהלה נבחר פעם בשנתיים. אני גם מזכיר, שי אינו מתמודד להיות יושב ראש ועד הנהלה של קיבוץ יגור, כי יושב ראש ועד הנהלה חייב להיות חבר הקיבוץ, ושי אינו חבר קיבוץ יגור. הוא חבר בקיבוץ אחר, וזה בסדר. לגבי בעלי תפקידים, זה נכון לא רק לשי, אלא לכל השכירים הבכירים ביגור. הסכם ההתקשרות הוא כזה, ששני הצדדים יכולים לבחון בכל עת את רצונם להמשיך, ובהתראה של 30 יום ניתן להיפרד. אם חברי יגור יחשבו שהוא אינו מתאים, ניתן יהיה לסיים את העסקתו. נדמה לי, שגם שי ציין שהוא מתמודד לקדנציה אחת ולא יותר, כי הוא רואה בכך חשיבות, שלא יפעל מתוך רצון לרצות חבר זה או אחר. לקבוע "שנת ניסיון"? מה אמור לעשות בעל התפקיד בשנה הראשונה, ללכת על קצות האצבעות?

(בתשובה לשאלה) מעל יושב ראש יגור יש את ועד הנהלה.

אמיר אלעד: קודם כול, יש אספה. שנית, הוא לא עובד בחלל ריק, יש לו ועד הנהלה, יש הנהלת קהילה, ואין אפשרות לעשות מה שרוצים. ובקצב הזה, נראה לי שלא אנחנו נפרד ממנו, הוא יפרד מאיתנו. בואו ניתן לו צ'אנס. יש אסיפה ויש ועד הנהלה שעובד בצמוד. הוא לא יכול לקבל החלטה לבד. ואם נצטרך לשנות את הרכב הצוות, נשנה. זה לא הדיון כרגע.

גבי קרדוש: אני מציע לשי ולכולנו, שמראש יוגדר, שבעוד שנתיים הוא יעמיד את עצמו להמשך התפקיד. חשבתי שצריך שנת ניסיון בתפקיד בכיר, אני מכיר את זה ממקומות אחרים, אבל זאת פשרה.

כשארבעה-חמישה אנשים מדברים עם ארבעה-חמישה אנשים ומביאים שם אחד זה לא יעיל. צריך להביא שני מועמדים כדי שהציבור יוכל להחליט.

אם כל בעלי התפקידים ביגור נבחרים כל שנתיים, זה צריך לכלול את כולם, ועסקנו בכך כמה פעמים בעבר.

שי גרוסמן: אני מגשר הזיו. עוסק ב-25 השנים האחרונות בניהול קיבוצים. נשוי + שלושה ילדים. גדלתי דרך חקלאות, למדתי כלכלה ומינהל עסקים. התחלתי בתפקיד הקיבוצי הראשון שלי כמנהל עסקי. אחר כך, לתקופה מסוימת, שילבתי את שני התפקידים, גם את העסקי וגם את הקהילתי. במסגרת זו הייתי מעורב במרבית התהליכים הארגוניים: שינויים ארגוניים, שיוכי דירות, צמיחה דמוגרפית וכדומה.

המקום הראשון, שבו הייתי יושב ראש, היה המושב השיתופי שבי ציון, עשיתי שם תהליך של ארבע שנים, שכלל הסדרות מול גורמים חיצוניים וגם פנימיים, בתוך קרע פנימי גדול, שהביא אותי לקחת את תפקיד המפעל, ובהמשך - הכנסת שותף.

עד היום, ניהלתי קרוב ל-15 קיבוצים, כמעט כולם בצפון הארץ. לכל קיבוץ ה-DNA שלו: תמהיל קהילתי, תמהיל חברתי, בחלק כולם חברי קיבוץ, בחלק יש גם תושבים ובחלק אפילו יותר חברים מתושבים. בכל אחד מהם צורת העבודה שונה, המיקודים שונים, אבל כמעט בכלם יש תהליכים מורכבים מאוד. לא במקרה הגעתי לא מעט פעמים לקיבוצים, שהוגדרו כבעלי מורכבות, כאלה שצריך להוציא לפועל תהליכים שתקועים שנים רבות, בין עם תביעות, שיוכי דירות, צמיחה דמוגרפית, סגירת פעילות עסקית משמעותית, גם בקיבוצים שכנים לכאן. יש לי ניסיון והיכרות עם הקשיים.

מתוך זה באה האמירה שלי, הן בצוות האיתור והן בוועד ההנהלה, שמי שמגיע לקיבוץ, ובפרט קיבוץ שנמצא בתוך תהליכים משמעותיים, צריך לבוא עם ידיים נקיות. כלומר, לדעת שהוא גם "מלכלך את הידיים", מתמודד עם דברים מורכבים, ולא לדאוג שבעוד שנה או שנתיים יעמוד במבחן הפופולריות. הוא צריך לעמוד במבחן המקצועיות ולא הפופולריות.

עד היום לא קרה שסיימתי קדנציה לפני תומה. לפעמים זה שלוש שנים, לפעמים ארבע, לפעמים חמש. במרבית הקיבוצים עבדתי קצת יותר מקדנציה אחת, כי הם נמצאים באמצע תהליך ומבקשים להוסיף שנה-שנתיים. לעיתים גם הגעתי לשמונה שנים, אבל זה ממש מעט. רוב המקומות - בין ארבע לשש שנים. זה נראה לי הזמן האופטימלי לקדם נושאים חברתיים, קהילתיים ועסקיים. במקומות שמדובר רק בנושאים עסקיים לפעמים הקדנציות ארוכות יותר.

שאלה: אם אתה כל כך טוב בחילוף, למה זה תמיד נגמר, למה אתה עוזב?

שי גרוסמן: כיושב ראש אתה מגיע לנהל ולהוביל את כל המערכת. לפעמים יש צורך במעורבות גדולה יותר. שיוך דירות, לדוגמה, חשוב מאוד שבתוך תהליך כזה, בו אתה מתמודד מול עשרות משפחות, תבוא בצורה נקייה ותפתור את הפלונטרים, בלי להיות תחת לחץ של "מה יקרה אחר כך".

אני מכיר יותר מדי מקרים שמנהל עסקי אמר לי: "אני הולך לסיים קדנציה ולכן לא אתמודד השנה עם נושאים א, ב, ג, ד כי אחרת לא אתקבל לקדנציה שנייה". יש כאלה שאומרים את זה, ורובם לא אומרים, לכן אני חושב שמי שעובד בקיבוץ, ובפרט קיבוץ שנמצא במקום שיגור נמצאת בו היום, צריך לבוא עם מבט לקדנציה אחת. ואם נכון להשלים עוד שנה-שנתיים.

הערה: אמרת שיש לך ניסיון עסקי. מדברים כאן על תוכנית התייעלות, צמצומים, הורדת סבסודים, אבל במקביל גם לחץ גדול להביא יותר תמורה מהעסקים.

שי גרוסמן: הגדרת יושב ראש קיבוץ מייצרת את הממשק בין הגורם שדואג למקורות לבין הגורם שדואג לשימושים. תפקיד יושב ראש הוא, מצד אחד, להיות יד ימין של כל אחת משתי המערכות, לראות לאן מובילים, ומצד שני, לשים על השולחן הציבורי את מדרג השימושים, את סדר הקדימויות. ולצד זה לפעול להגדלת ההכנסות ככל האפשר. כפי שאני מכיר, לא רק מציגים תקציב, מציגים גם יעדים עסקיים וגם יעדים קהילתיים. ונכון לראות אחת לתקופה מה היו היעדים ולאן הגיעו, ואיפה שצריך - לשפר. הרושם שלי הוא שכאן נעשים דברים בתחום העסקי, ובטוח שאפשר תמיד לעשות יותר.

לאורך השנים אני פועל רוב הזמן בשלושה קיבוצים במקביל. בקיבוץ יגור מדובר על יומיים. בקיבוצים האחרים, נחשולים ומעין ברוך, יום אחד בכל אחד. אני חושב שחלק מהבחינה הוא לראות מה קרה בתקופות שעברתי בשלושה קיבוצים, ואני חושב שאני יודע לעשות את זה.

יש לי משרד עם מזכירה שעובדת רק בשבילי. אין הרבה יושבי ראש שעובדים בצורה הזאת. זה מסייע מאוד בלמידה, בהכנה, במעקב, ומאפשר גמישות גדולה לאורך היום, וגם עוזר לתת מענה לדברים שקורים במקומות אחרים, בזמן שאתה נמצא כאן. הגדרת תפקיד יושב ראש של דירקטוריון או יושב ראש קיבוץ, היא לא הגדרת מזכיר קיבוץ. הוא מסייע בעבודה מול חברים, אבל הוא אינו הצייר המרכזי לעבודה מול חברים. אנחנו לא רוצים לשלם ליושב ראש את שעותיו העיקריות בעבודות טכניות, אנחנו רוצים שיעבוד עם אסטרטגיה. יושב ראש הוא גורם אסטרטגי, שאמור להוביל ולהיות המנוע של כל הפעילויות האחרות.

יש אנשים שמוגדרים ככתובת לחברים: מנהל קהילה, מזכיר קהילה. אלה הגורמים שעובדים מול הקהילה והחברים. יושב ראש מסייע להם בתהליכים ובדרך כלל בצמרת. לעולם לא אפגש עם חבר לפני שהוא מיצה את כל האפשרויות האחרות, אחרת אני דורך על רגליים של אחרים ופוגע בתפקוד שלהם. לצערנו, נושא האמון ומשבר האמון נפוץ בלא מעט קיבוצים, וההתמודדות איתו אינה פשוטה בכלל, במיוחד בלב שינויים, בבניית תשתית חדשה של קיבוץ מתחדש, בבניית שינוי, שיוך, זכויות, חובות, מיסים ואגרות. יש בזה הרבה "פצועים בשטח" ואי אפשר להיאטם.

בניית אמון היא תהליך שאינו דומה בין מקום למקום. הוא שונה, כי ה-DNA של כל קיבוץ הוא אחר. אמון בונים קודם כל על ידי עשייה, שיתוף ותקשורת, אלה שלושה דברים, לתקשר את מה שקורה ולקבל מנדט למה שעושים. איך עושים את זה? שונה ממקום למקום, ופה נצטרך ללמוד ביחד. זו עבודה משותפת. אני איש של עבודה עם צוותים, עם הנהלות. אני לא בא לעשות מהפכות אלא לראות ולשקף ביחד את המצב, לחשוב ביחד מה הצעדים הנכונים, להסכים לאן רוצים להגיע, לייצר תוכניות עבודה, ולעבוד במקביל על מספר ערוצים ולבחון אותם לאורך הדרך.

זו צורת העבודה. היא מורכבת ללא ספק. אין 100 אחוז הצלחה, בחלק מצליחים יותר, בחלק פחות. אנחנו גם יודעים שיש מנהלים טובים מאוד, שבקיבוץ אחד מצליחים ובאחר, בגלל הממשק של מבנה אישיות, DNA קהילתי ושינויים חברתיים, פחות מצליחים.

3. יו"ר ועד הנהלה ויו"ר קיבוץ יגור

קובי סער, רמי זלינגר, רן אשכנזי, שני זהבי ותמר שריג. אנחנו בוחרים חמישה נציגי ציבור.

דני גורליק: אני נשוי לים, אבא לאלה בת השנתיים, בן לפירה ולאוניד. בן שלושים ושתיים, יליד יגור. בנעוריי עבדתי במערכת החינוך עם שכבות צעירות. לאחר שירות צבאי כמפקד טנק בשריון, עברתי לרמת הגולן, לקיבוץ אורטל, ועבדתי בענפים שם, במקביל עבדתי במשטרה לאורך כל השנים האלה. היום אני עובד בחברה ביטחונית בתחום ניהול פרויקטים. בהכשרה שלי אני מהנדס תעשייה וניהול, ואני מנהל צוות של חמישה עובדים ואחראי על פרויקטים ביטחוניים שונים בארגון.

יגור חשובה מאוד. אני סבור שבתוך תהליך ההשתנות שיגור עוברת, בנושא מעבר האחריות הכלכלית בהדרגה אל החבר, אסור לוותר על האחריות הקהילתית, הערבות ההדדית ותחושת השייכות, שהם הבסיס לקיומנו כקיבוץ.

אחד הנושאים החשובים ביותר שיעמדו על הפרק של ועד ההנהלה הבא הוא הקליטה והילודה. ביגור סוגרים גן השנה.

עמוס פרליס: זה שיש חמישה עשר מועמדים לוועד ההנהלה, רק מחזק אותי בדעה שהיה כאן נתק. כי הרבה חברים רוצים להשתתף בהחלטות ולתרום מניסיונם. הנהלת הקהילה ניסתה בשנתיים האחרונות לקדם איזשהו צוות, סוג של התייעלות - יגור 2030. ההצעה נכשלה, כי לא הבינו למה הציבור מצפה. החברים מצפים לחשוב איך מגדילים את הכנסות העסקים של יגור, ולא רק לקצץ, וגם להוריד מיסוי. הקליטה קריטית לעתידנו. אני מציע לעבוד עם מספר צוותים במקביל. יש לנו כוחות אדירים. אם נעבוד ביחד, אנחנו מסוגלים לעשות הרבה יותר. לא יקרה לנו כלום, אם נסכים שבועד יהיו שבעה חברים שלא מתוקף תפקידם. זה גם יסקף מגוון דעות.

גיל ברוך: אני בן של דוד וחלי, בן שלושים וארבע, נשוי ואבא לשתיים. אני מאמין בשלושה עקרונות: הראשון, שקיפות מלאה, השני, בקרה שוטפת של תהליכים, השלישי, יצירת תהליכי עבודה מובנים וברורים במצב המורכב שלנו.

רמי זלינגר: אנחנו בשינוי תרבותי ומשנים נוהלים תוך כדי תנועה. הדרישה שכל מי שרוצה להיבחר צריך לעשות "קמפיין בחירות", זה משהו שלא היה פה. זה יכול להוביל אותנו למקומות לא טובים. הפרסום ב"מקומי" אינו הוגן. יש לנו יותר ממאה אנשים מעל גיל שמונים, שאין להם נגישות לזה. נדרשתי להסביר לפחות לעשרים אנשים בשבוע האחרון איך לקרוא באפליקציה הזאת. במקום הקמפיין האישי, אני בעד להקים ועדת מינויים, לא ועדת איתור, שמוקמת כל פעם מחדש לכל תפקיד, אלא ועדה קבועה עם מנדט של שנתיים-ארבע שנים, שמקבלת אישור מהציבור. לגבי מועמדים שאני לא מכיר: אין לי בעיה, ואני בטוח שנמצא מישהו בקיבוץ שמכיר, נפגש איתו, ומה שהחבר האחר יספר על המועמד, זה בעיניי מידע הרבה יותר רלוונטי מקורות חיים בקמפיין.

לגבי הרעיונות שאני חושב שצריך לקדם: הרעיון הכי חשוב בעיניי הוא להגדיל את רמת האמון בין ההנהלה לחברי יגור. אני מציע תוכנית פעולה: א. לזהות את ה"שבטים" שיש לנו, קבוצות שמחוברות. לזהות את האנשים הדומיננטיים בתוכן ולנסות ליצור תקשורת שוטפת איתם, שלא הכול יגיע לדיון כשהדבר כבר מגובש וההחלטה לקויה. לזהות קבוצות עם רצונות, אינטרסים והשקפות עולם שונות.

אמיר אלעד: מבחינת החוק, חברי הוועד שייבחרו ימנו מביניהם יושב ראש ועד. יושב ראש הוועד חייב להיות חבר האגודה, ושי אינו חבר האגודה שלנו, הוא יו"ר הקיבוץ, לא יו"ר הוועד.

אודי קינן: בסוף, מישהו צריך לחתום מול רשם האגודות, ואותו מישהו צריך להיות חבר ועד. זה ההיבט הטכני. בהרבה קיבוצים זה טכני בלבד, אבל יש מקרים, שאותו חבר גם עזר בדברים אחרים ולקח עוד צעד קדימה. צריך להבין, לוועד שלנו, שיש יושב ראש וחברי ועד, לכל אחד יש קול הצבעה אחד. אין ליושב ראש הוועד סמכות נוספת מעבר לניהול הישיבות ואולי להיות יותר דומיננטי בהובלת תהליכים. בסופו של דבר, ניהול יגור הוא על ידי הוועד, לא על ידי יושב ראש הוועד. ובמהות, תפקיד זה טכני ועונה על דרישה פורמלית, כפי שנדרש בתקנות האגודות השיתופיות.

אמיר אלעד: זה מזמין התנגשויות שיכולות להתרחש, ומוטב שלא נגיע לשם.

אודי קינן: להערכתי בהרבה יותר מחמישים אחוז מהקיבוצים יושבי הראש של הקיבוץ (לא הוועד) אינם חברי האגודה. הפתרון הזה קיים לפחות מאז שאודי קינן, אלון חגי, יואב לבנה ואחרים כיהנו כיושבי ראש של קיבוצים. זה המנגנון, אין מנגנון אחר.

רמי פלד: תפקיד יו"ר קיבוץ נולד כצורך. יושב ראש הקיבוץ בעצם מטווה את הדרך, מעלה נושאים לסדר היום. יושב ראש ועד חותם מבחינה פורמלית כלפי הרשם.

גבי קרדוש: אני חושב שיושב ראש ועד מטעם יגור צריך להיבחר לא על ידי הוועד עצמו, אלא לקבל את אישור ציבור יגור. צריך שיהיה ברור לחברים לפני שמצביעים בדיוק מה התפקיד של כל אחד.

אלון חגי: למעשה, יגור, ברגע שבחרה באפשרות של יושב ראש מחוץ לחבריה, נכנסה למצב שמתקיים בכל הקיבוצים, כפי שגם שי עשה בהרבה מקומות. "יושב ראש קיבוץ" - מה זה? שאלה טובה. לא כתוב בשום מקום. גם בהיסטוריה קראו לזה "מזכיר", נתנו שמות שונים, אבל זה לא משנה את המבנה המשפטי. המבנה המשפטי של האגודה קובע שיושב ראש ועד האגודה נבחר מבין חברי הוועד, והוועד צריך להיות חברי קיבוץ.

מה עושים? מה שנעשה כבר שלושים שנה: מבחינה ציבורית אתה מקבל מנדט להוביל, מבחינת הרשם אתה לא קיים. אבל אתה עדיין דמות דומיננטית שנבחרה ובחנת, ובקדנציה שנייה ושלישית. חברי הוועד הם לא "ראשים קטנים", הם מבקשים לפעמים לחזור על נושאים, אומרים לפעמים "אני לא מקבל את מה שאתה מציע ואני דורש להחזיר את זה לוועד". אין כאן ריכוז יתר של כוח. בחירת יו"ר ועד בקלפי מיותרת.

גבי קרדוש: אני בעד שלכל חברי יגור, שאליהם רוצים להביא את השינוי הארגוני הזה, תהיה הגדרה. בואו תעשו את זה.

4. מועמדים לוועד הנהלה

אודי קינן: יש לנו שני מועמדים שממשיכים: דני גורליק, שמסיים כרגע את השנתיים הראשונות, ויעל ס"ט רשף, שמסיימת ארבע שנים ומבקשת להמשיך. אני מזכיר שתקרת הקדנציות ביגור היא שמונה שנים.

בנוסף, יש לנו מועמדים חדשים: איל אמזלג, גיל ברוך, חוה רז, יואל שניידר, מיטל זיידל, נמרוד כפרי, נתנאל אדלר, עמוס פרליס,

ב. אני מציע תפקיד חדש במערכת, שאני הרגשתי שמאוד חסר, אני אתן לו שם, אבל השם לא חייב להיות מדויק: "קצין תלונות הציבור". איש שמכיר את תקנוני יגור. מישהו שמרגיש שלא התייחסו לבקשתו בצורה הוגנת, יכול לפנות אליו, ולאיש הזה תהיה זכות אחת: לחייב כל ועדה או בעל תפקיד לקיים דיון נוסף בנושא. דוגמה מהזמן האחרון, הצעתי ליגור מהלך פשוט שיכל להוסיף לתוכנית המשק קרוב לחצי מיליון שקלים. ולא הצלחתי להיפגש עם אף אחד מהנהלה.

ג. אני מציע להתייחס לפנסיונרים כעובדי חוץ, ולכן להעביר את האחריות על הפנסיה למשאבי האנוש של יגור. זה דורש שינוי תקנון ותהליך ארוך, אבל צריך לקדם אותו.

ד. צריך להפריד את לגין ולחלק את המניות. שחלק מהמניות יעברו לחברי יגור ולא יהיו רק באח"י.

אן נירית סער (בשם קובי סער): אני חי ביגור מאז שנת 2000. יש לנו ארבעה ילדים. יש לי אכפתיות עמוקה למקום, שהוא הבית שלנו, ומתוך רצון לתרום מהניסיון הניהולי והמעשי שצברתי לאורך שנים.

מקצועית, אני מהנדס מכונות מאוניברסיטת בן גוריון ובעל תואר שני במינהל עסקים מהטכניון. בעשור וחצי האחרונים מילאתי תפקידי ניהול בכירים, רובם במסגרת קבוצת נובה. ניהלתי את המפעל במחלבת תל יוסף, אחת המחלבות הגדולות בארץ, ובמסגרת המחלבה ניהלתי את תחום הגבינות החצי קשות: מותגים כגון גלבו, גוש חלב ועוד, החל מהליך הייצור ועד הלוגיסטיקה המורכבת. ניהול של כמאה וחמישים עובדים בשלוש דרגות ניהול. לאחר הריקול המפורסם במפעל סנפרוסט נקראתי לנהל את המפעל, כדי לשנות את תהליכי העבודה, הבקרה והמבנה הארגוני, כך שאירוע דומה לא ישנה. חשוב לי להדגיש שבשני התפקידים הייתי חלק מצוות הנהלה של האתרים. לא טיפלנו רק בבעיות היומיום אלא קבענו מדיניות וגיבשנו תוכניות עבודה לשלוש ולחמש שנים קדימה.

בחודשים האחרונים התחלתי לעבוד בחברת זוגלובק כמנהל פרויקטים אסטרטגיים, ואני מנהל תקציבים ופרויקטים בעשרות מיליוני שקלים תחת שקיפות ואחריות מול הנהלת החברה. מעבר לעבודה, רבים מכים אותי מהפעילות בקיבוץ. מאז שהוקמה יחידת המתנדבים של מג"ב כאן, אני משמש כסגן מפקד כיתת הכוננות של יגור. פעילות זו לימדה אותי המון על האחריות שיש לנו אחד כלפי השני ועל החשיבות של להיות שם עבור הקהילה ברגעים שצריך.

אני מאמין שניהול קיבוץ דורש איזון: מצד אחד, ניהול מקצועי, עמידה בסטנדרטים ובקרה מתמדת, ומצד שני, רגישות אנושית גבוהה לצרכים השונים בקהילה. אם ספר החוקים לבדו היה מספיק, לא היה צורך באנשים בתפקידים האלו, בינה מלאכותית הייתה מספיקה. אנחנו צריכים אנשים שיוודעים להקשיב באמת ולייצג את כולנו. אני מבקש להיות שם בשבילכם, להשפיע ולהוביל את יגור למקום מסודר, שקוף ובטוח יותר. אני זמין לכל אחד מכם לשיחה, להקשבה או להתייעצות. תודה רבה על ההקשבה.

רן אשכנזי: בן 42, נשוי לנבל אדלר לין, יש לנו ארבעה ילדים. אלון משנה בצבא, 25 שנה בנובמבר הקרוב, גיוס 2001. את רוב שירותי עשיתי בחיל התותחנים, תפקידי פיקוד, בחלק הראשון ביחידות מיוחדות, מורן ומיתר, עד תפקיד מג"ד. לאחר מכן הייתי סגן, ועוד תפקיד צבאי בעולם המילואים. בשלוש השנים האחרונות פיקדתי על 214, כולל במלחמה, באוגדה 98, עם לא

מעט אירועים מבצעיים וניסיון גם עם אנשי המילואים וגם מהסדיר. בשנה האחרונה אני מפקד צוות בפו"ם ומכשיר את דור העתיד של צה"ל: פקדי טייסות, פקדי גדודים, כל היחידות מבצעיות. שנה שנייה בתפקיד, קצת יותר רגוע. אחרי שהורדתי דופק, ואחרי הרבה שנים שלא הייתי בבית, אמרתי: מספיק לשבת על המרפסת ולקטר אפשר להתחיל לשים את הקשב גם פה ולנסות לעזור.

יש לי תואר ראשון במתמטיקה ותואר שני במינהל עסקים. מעולם לא עבדתי בתחום הזה, אבל למדתי אותו. היום בצבא מנהלים לא מעט תקציבים ומערכות מורכבות, ובעיות, גם חברתיות וגם מבצעיות. אני מביא את הניסיון הזה.

אני מזהה חמישה דברים שנכון לעסוק בהם: ראשון, חיזוק השקיפות והאמון שיש בציבור. אני מאוד מתחבר, יש נתק, לא משנה איך נגדיר את זה, ובטוח אפשר להשתפר. לא צריך לעשות דברים גדולים, בעיקר התנהלות אותנטית. שני, חינוך וקהילה: דור צעיר, דור בוגר, תרבות ביגור, דברים ששומרים על הקיבוץ כמו שהוא. שלישי, דיור ושיוך: לא אכנס לזה לעומק, אבל צריך לעבוד חכם, לאזן בין אנשים שנהנים ואנשים שנפגעים. רביעי, עתיד הקיבוץ: הסביבה פה משתנה, נבנות ערים, מגיעים מערכים גדולים, צריך לחשוב חכם קדימה. לא יודע אם שנתיים יספיקו, אבל בטח כדאי לעשות את זה. חמישי, הביטחון הכלכלי: יש הרבה הזדמנויות במקום הזה, לא בטוח שאנחנו מנצלים אותן הכי נכון. ואיך שומרים על כל הדורות? יציבות, גם לדור הצעיר שמתקשה להגיע לדברים, וגם לדור הוותיק שאסור לשכוח מה שעשה.

אני אשמח לבוא, אני בא לעבוד במקום יקר לי. אני מעל עשר שנים חבר, ואני ונבל כבר מעל 20 שנה כאן.

יעל ס"ט רשף: (על ידי אודי קינן, יעל לא יכלה להגיע) נולדתי ביגור, בת לעקיבא ודינה, מורה, מחנכת, מנהלת בתי ספר דמוקרטיים, פעילה ושותפה בניהול יגור, בוועדות השונות ובפעילויות תרבותיות. בין 2003 ל-2006 ובין 2009 ל-2010 כיהנתי כמזכירת יגור. הייתי שותפה בהובלת תהליכי שינוי ביגור, שינוי אורחות חיים תוך שמירה על ערכי הליבה שלנו כחברה קיבוצית. כיהנתי בוועדת אסיפה כמה שנים, בקיאה בתקנון הקיבוץ ורשם האגודות.

בארבע השנים האחרונות הייתי בוועד הנהלה ביגור, כמו כן בהנהלת החינוך, בקרן עזרה הדדית ובוועדת יומן.

אני מביאה אהבה רבה ליגור, היכרות לעומק עם ה-DNA הקיבוצי, זיכרון ארגוני וקיבוצי והבנת תהליכי עומק שעוברים קיבוצים בעת הזאת. אני מאמינה בהמשך שמירה על חיי הקהילה המשותפים ביגור, יחד עם ההבנה שיש לשנות תהליכים והרגלים עקב השינוי והפיכתה לקיבוץ מתחדש. אני מאמינה שהחברה היגורית יכולה לשמור על הדבק המחבר בין אנשיה, ועל העזרה ההדדית. בזה ייחודנו ובכך אנו שונים מחברות אחרות. יגור מחויבת להמשיך בקליטה. לאורך ארבע שנים בהן נעצרה קליטה, אנו מנסים לקדם נוהל קליטה, שיאפשר המשך קליטת בנים לטובת הרחבת יגור וקיומה כיישוב רב-דורי.

חשוב שאנשי הנהלה יהיו חברי יגור, המכירים היטב את יגור ואורחותיה, כדי שיוכלו לשקף ולהביא בפני הנהלות את ייחודה וטיבה.

לאורך השנים צברתי ניסיון רב גם בגישור על פערים ויכולת פעולה גם בתוך מחלוקות ואי-הסכמות. ואסיים במשפט המופיע בחתימתי במייל: "המקום שבו אנו צודקים הוא רמוס וקשה כמו חצר, אבל ספקות ואהבות עושים את העולם לתחוח".

5. מועמדים להנהלת קהילה

אודי קינן: אלה המועמדים: אבירם בירמן, גיל דניסקי, דנה אוקסוסמן, יעל שמשי, מורן שביט, מיכל שמיר, ניר קינן, נעמה ארגוב. לצערי, עודד קוטליאר שנרשם ויתר, כי זה פשוט לא התאפשר לו. חבל, כי אנחנו בעצם בלי אף גמלאי שהציע את עצמו כמועמד (ייבחרו ארבעה).

גיל דניסקי: גיל חמישים ושבע, שני ילדים: בן בת שש עשרה ובת בת שש עשרה.

הנושאים הבעורים בי בשנים האחרונות: המצב החברתי, אני חושב שאנחנו על סף תהום. צריך שנחזק את היחד שלנו. אם המצב החברתי לא טוב, לא יעזור כמה נרויח. אני בעד שקיפות אבל גם דיסקרטיות, לדעת לשמור דברים בפנים. לא למדתי כלכלה, אבל אני מנהל תקציב ומתעסק בתקציבים.

יעל שמשי: נעים להכיר, שמי יעלי סיוון שימשי, אם לשניים. חברת קיבוץ יגור משנת 2013.

אני מתמודדת לתפקיד נציגת ציבור בהנהלת הקהילה מתוך רצון אמיתי להיות אווון קשבת, כתובת נגישה וגורם מחבר בתוך הקהילה שלנו.

כיום אני מנהלת אזור צפון בחברת OIG, חברה יבואנית למוצרי חשמל.

בעבר עבדתי בקיבוץ במספר תחומים ביניהם הכלבו (כ-3 שנים) ואולפן לעברית (כ-4.5 שנים), כמו כן התנדבתי במשך שנים בוועדת תרבות. אני מנהלת את דף הפייסבוק "חצר יגור" ושותפה לניהול הדפים "שוק קח תן יגור" ו"אמהות יגור", תפקידים שמחזקים אצלי את החיבור לאנשים, לשיח הקהילתי ולצרכים שעולים מהשטח באופן יומיומי.

יש לי יכולת הקשבה והכלה לכל אדם ולכל דעה באשר היא, יכולת גישור ופתרון בעיות ביצירתיות וחשיבה מחוץ לקופסה. אני אישה כנה אותנטית, עם ראייה חדה וישירה למצבים ולמצואות כפי שהיא.

הרצון שלי להיות נציגת ציבור נובע מהרצון לקדם שקיפות, נגישות למידע וסיוע לחברים, במיוחד לאלו שמתקשים להעלות נושאים שכואבים להם.

אני מאמינה שהאישיות וניסיון החיים שלי יכולים לתרום דווקא בתקופה הזו, שבה נדרשות רגישות, הקשבה ונוכחות לצד עשייה והובלה.

הייתי רוצה שייגור תהיה קהילה, שבה כל אחת וכל אחד ירגישו שיש להם למי לפנות, שיש מי שמקשיב באמת, ושיש דרך להשפיע. כנציגת ציבור אפעל להיות הקול הזה. מחוברת לשטח, נגישה לאנשים ומחויבת לקהילה כולה, כולל לכל הקהילה המבוגרת שלתחושתה הוסיפה כנגדי בתקופה האחרונה ולא בצדק.

שלמה מורן: הציבור הוותיק נשאר פה איכשהו מאחורה, על הקרח, מאז השינוי, בהרבה מאוד אספקטים. דיברו על הרבה בעיות, דיברו על קליטה, דיברו על אנשים ובמה הם יעסקו. אף אחד לא הזכיר, למשל, נושא כמו ממיידים, שהוא נושא מאוד חשוב, בעיקר לוותיקים. לא דיברו על הבעיות הקשורות למבוגרים. הדבר הזה מצער אותי. הציבור הוותיק לא מאורגן בקבוצות וואטסאפ, וכמו שרמי אמר, קשה לו לייצג את עצמו במציאות החדשה של הרשתות החברתיות.

אני קורא לכל החברים הוותיקים להצביע עבור מועמדים, שידאגו

לאינטרסים שלהם, במיוחד לרמי, שהוא גם היחיד שהתייחס לבעיות אלה. אני קורא לכל אלה שיבחרו, דאגו לאינטרסים של החברים הוותיקים, כי ההרגשה הזאת של "הישארות על הקרח" יכולה באיזשהו שלב להתפוצץ לכולנו בפנים. תודה.

יפתח שחר: תודה לכל המועמדים שהציגו את עצמם ב"מקומי", ובכל המידות האחרות. ככה הכרתי לא מעט חלק מהם, שלא ממש הכרתי קודם. כל מה שמתפרסם ב"מקומי" בהקשר הזה צריך להיות מפורסם גם ביומן. אנשים שרוצים להנהיג, שיציגו גם מה החזון שלהם. צריך להפוך את זה לנוהל. אם ממשיכים עם הרעיון שהציבור מחליף ועדת מינויים, תנו לציבור את כל מה שמקבל כל מגייס כוח אדם.

6. אישור כהונת מנהל הקהילה רמי פלג

רמי פלג: התחלתי בינואר 2024, נבחרתי לארבע שנים, עברו שנתיים. אני אציג קצת דברים שהיו אתגרים.

קודם כל, חשוב לי נושא השקיפות, לכן התחלתי עם פרסום הפרוטוקולים של הנהלת קהילה ודפי המידע. לצערי, בדפי המידע רק אני כתבתי, אבל הזמנתי את כל ממלאי התפקידים לכתוב ולעדכן בצורה עקבית את הציבור.

מבחינת המבנה הארגוני, דיוק וטיוב שלו: דחפתי לוועדת צרכים מיוחדים, אחת גם לחברים וגם לבנים. ועדת אסיפה - הגדרת תפקיד. הגדרנו תפקיד יושב ראש חינוך כמי שאחראי על החינוך, ולא המצב שהיה קודם, שמנהל הקהילה היה גם יושב ראש החינוך, ולא היה ברור מי אחראי על מה. ניסחנו מחדש עירעורים. ביטלנו את תפקיד מנהל הבניין.

מבחינת המבנה הארגוני - יש לנו עדיין פערים בנושא התשתיות ובנושא מי נבחר איפה.

מבחינת ישיבות הנהלה: ב-2024 היו 36 ישיבות הנהלה, ב-2025 גם 36 ישיבות. כל הפרוטוקולים פורסמו, למעט נושאים אישיים. מבחינת אתגרים: חלק מהדברים תחת הנהלת קהילה, חלק תחת השייך, חלק תחת ועד הנהלה. מטעמי סינרגיה אני יושב בכל הוועדים וההנהלות.

אתגר אחד - נושא "בנקי יגור": צריך לראות איך מוציאים את תקציבי החברים מפה, ונמנעים מהתעסקות בחובות חברים. זה בעיניי תקלה, כי קשה מאוד לטפל בנושא חובות.

נושא שיוך דירות - ביגור הוא מורכב הרבה יותר מקיבוצים אחרים, מסיבות שלא אכנס אליהן.

נושא התקציב - העברנו תקציב ברוב של שני שלישים מהמצביעים אבל האתגר לא נגמר. צריך לבנות מדרג שימושים נכון, למלא קרנות מילואים לכל הסעיפים, ולבנות את התקציב נכון יותר עם קטגוריות של נושאים מוניציפליים ונושאי ערבות הדדית, כשהמקורות לכל דבר ברורים.

קליטה וקליטת בנים - נושא הדירות הקטנות הוא אתגר מאוד משמעותי. אם נממש את סימון הדירות, נצטרך להוציא במב"חים וחברים מדירות המסומנות לשיוך, שאין לנו לאן להעביר אותם. אנחנו מסתמכים על הבניין של האולפן, אבל מדובר על סכומי כסף משמעותיים, שאין לנו כרגע, אלא אם נעשה את זה כמודל עסקי בהשכרת דירות.

יש לנו לסגור כל מיני החלטות מהעבר: פנסיה, מודל איזונים, ביטוח, מיצוע ביטוח לאומי - שכל הזמן עלה בשנתיים האחרונות, נצטרך לשים את זה על השולחן ולהתמודד. העליתי את אישור תפקידי לכאן, כי מטבע הדברים, כשאתה עושה תפקיד ומתמודד עם חברים בנושאים מורכבים, יש חברים

מדומה, שכן חלק גדול ממנו הם כספים אמיתיים של החברים שמופקדים עבורם ע"י הקיבוץ. בנושא זה, אם כבר, אז מדוע דווקא במשקי עמק יזרעאל, בתשואה נמוכה ביותר, כשהתשואה במשק הישראלי הייתה גדולה השנה בהרבה. מנהל הקהילה מטיף שוב ושוב לחברים למשוך את כספם, אך מה עשה מלבד זה? רמי התגאה בביטול תפקיד מנהל הבניין. בפועל מחכים חברים ותיקים לתיקונים קרוב לשנתיים, כשעל פי ההחלטות הקיימות כל התיקונים צריכים להתבצע על חשבון הקיבוץ עד לשיוך! לבניית ממ"דים הוקצו ואושרו סה"כ 13 מיליון ש"ח. בפועל הוצאו 0, כשדיון בנושא שהחל הופסק באמצעו. ונתנו לכך תירוצים מתירוצים שונים. לעומת זאת, אושרו לתשתיות בשכונת הבריכה על חשבון הקיבוץ 13 מיליון ש"ח, ועד עתה הוצאו בפועל כ-24 ממיליון ש"ח! ללא כל החלטה מוסמכת וגם המחיר שישלמו הדיירים עלה ביותר מ-40% ומי אחראי? ועוד, אחרי דחיות רבות הוחלט לצפות סוף סוף את מגרש החנייה ליד הארכיון, כשהשכנים תובעים לצפותו באספלט או לא לעשות כלום. בפועל, כמובן, לא בוצע כלום, אין מגרש חנייה במצב כזה רעוע בכל יגור. בשביל הדברים האלה כדוגמה חיוני תפקיד מנהל בניין! מנהל הקהילה הקים עוד ועוד ערוצי תקשורת, שכעדותו שלו היו למעשה חד-צדדיים, במקום דיאלוג עם חברים. חיים ביגור עשרות בנים שסיימו שירות צבאי, האם טרח רמי להיפגש ולשוחח איתם? ועל ההשתהות במתן פתרון דיור לבנים ועצירת הקליטה כבר דובר. כל אלה ועוד הם מהעיסוקים הנדרשים ממנהל קהילה, ולכן אני מציע שלא להמשיך את עבודתו של רמי פלג ביגור. יו"ר הקיבוץ יכול להיות חיצוני, אך חשוב שליגור יהיה מנהל קהילה חבר ואולי אפילו שניים בחצי משרה.

שלא רואים עין בעין איך אני עושה את התפקיד. זה לגיטימי וטבעי. ואני חושב שאחרי שנתיים נכון לקבל אמון, או לא לקבל אמון, מהציבור להמשך. אם יש שאלות, אשמח לענות.

אמיר אלעד: לסיכום, אודי ורמי צריכים להביא הגדרה לתפקיד של יושב ראש ועד ההנהלה.

יעל שמשי: (בשם חבר) החבר טוען שיש איזשהו חוסר יחס ממש ספציפית, שלוקח לך חודש ימים לענות.

רמי פלג: אם יש חבר שפנה ולא קיבל תשובה אחרי חודש, זה לא תקין. לפעמים חברים מבקשים תשובה ואני בינתיים בודק עם גורמים אחרים, ועד שאני מקבל תשובות, לא חוזר. אני לא יודע באיזה מקרה מדובר.

אהוד כוכבי: נפגשתי עם רמי ארבע פעמים, חלק מהפגישות לאחר, מה שהרגיש לי כהתחמקות של חודשים ארוכים מאוד ובכולן, לא בארבע עיניים. רמי אמר דברים פוגעניים ולא ראויים. גם באסיפה נאמרו בפומבי לנשים דברים שלנו כחברה אסור להסכים להם! לצערנו, בשנתיים האחרונות, ההנהלות פשוט לא תיפקדו. הפניקה בנושא מס ההכנסה הסתברה, כמובן, כמוגזמת וחסרת כל פרופורציה, כפי שניתן לראות ממה שפרסם מנהל הכספים אחר כך. חשוב מאוד שפירסם ואישר בדיוק את מה שאמרת. בפועל הביאה התבהלה הזו לדיונים, להפחדות ולמסגרת תקציבית חונקת. דוגמה בולטת אחת היא הכנסה לתקציב ההשקעות של תיקון עמודים הכרחי בדירותיהם של חברים ותיקים מאוד! גם החוב לחברים הוא במידה רבה

פורים מסביב לעולם

יום ו' | 6.3 | 21:30 | חדה"א | 18+

80 ש"ח - בהרשמה מוקדמת
110 ש"ח - בערב עצמו

חיובים בתקציב המארח בלבד, אין מזומן/אשראי ובד
חברים 20 ש"ח - בהרשמה מוקדמת
30 ש"ח - בערב עצמו
חיילים בסדיר - חינם

יש פורים באויר!

תהלוכה ומסיבת פורים

יום שני - 2.3.2026

בשעה 16:00
נצא בתהלוכה מהכלבו
ואז... מסיבה צבעונית ושמחה
בפארק הבאלגן!

פרטים נוספים יתפרסמו בימים הקרובים

ותודה ליגור

"מגן צדק חברתי" הוענק לאחרונה ליגור, לקיבוצים נוספים (משמר העמק, מעגן מיכאל) ולגופים בחברה הישראלית, מטעם עמותת "יד עזר לחבר", בטקס יום השואה הבינלאומי 2026, שהתקיים לאחרונה.

בדברי ההוקרה נאמר:

"על תרומתו רבת השנים למען ניצולי השואה - באספקת אוכל מוכן, במיוחד בחגים, וכן מזון יבש לאורך השנה. כל זאת מתוך אהבה גדולה ונתינה אין סופית, שמביאות לניצולים כבוד, חום ותחושת בית. תודה על שותפות אנושית מרגשת ומעוררת השראה."

את המגן קיבל, מטעם יגור, במעמד חגיגי, יפתח שחר, שיצר קשר עם העמותה במסגרת הסיורים שהוא מדריך בחיפה.

מאחורי התרומה הגדולה של יגור עומדת עבודתה המסורה לאורך השנים, הרחק מאור הזרקורים, של עטר רון, ועבודתם המסורה של עשרות בשלנים ואופות (ולהפך), שאמונים על הכנת ארוחות חג עשירות וטעימות לראש השנה ופסח, מדי שנה בשנה.

עמותת "יד עזר לחבר" נוסדה בשנת 1995 בחיפה. הרקע להקמתה היה מצבם הכלכלי והחברתי הקשה של ניצולי השואה בישראל. כיום, פרוסה העמותה "קרית חסד", הפרוסה על 3 רחובות בעיר חיפה בה מתגוררים מספר רב של ניצולי שואה, שחיו בעבר מתחת לקו העוני וכיום זוכים למגורים נאים, שלוש ארוחות ביום, טיפולים במכון פיזיותרפיה ופעילויות חברתיות רבות ומגוונות מידי יום במועדון חברתי מפואר.

בנוסף, מחלקת העמותה מאת ארוחות חמות לניצולי שואה מידי יום באמצעות בית התמחוי שלה, שהוקם לפני למעלה מ-3 עשורים. העמותה מפעילה גם את "בית הילד" לילדים ונוער בסיכון, מסייעת לקשישים, מושיטה יד ומחבקת את הנכים, חסרי הישע, משפחות מעוטי יכולת ועוד.

בסמוך לבית החם, הקימה העמותה את "מוזיאון השואה", דיירי הבית מספרים על גבי מסכים את קורותיהם בזמן השואה, ומוציגים חפצים ויצירות אומנות, שחלקם היו שייכים לדרי הבית.

בתחילת חודש אוקטובר 2025 חנכה העמותה את מוזיאון ה"שבעה באוקטובר" בחיפה.

העמותה אינה מתוקצבת על ידי המדינה וכל פעילותה ממומנת ע"י תרומות פרטיות בלבד ואנשים טובים באמצע הדרך. מרבית התרומות מגיעות מקהילות נוצריות בעולם, דרך "השגרירות הנוצרית" בירושלים.

שרה כוכבי
Sara Kochavi

War Brides / כלות מלחמה

אוצרת: דניאלה טלמור | Curator: Daniella Talmor

12.2.26 - 16.3.26

אירוע פתיחה: יום חמישי 19.2.26 בשעה 16:00
Opening: Thursday, February 19 at 16:00

שעות פתיחה: א' - ה' 8:30 - 20:00
Open: Sun. - Thu. 8:30 - 20:00

גלריה בית אבא חושי | רחוב א.ה. סילבר 71, חיפה
Beit Aba Hushi Gallery | Abba Hillel Silver 71, Haifa

שרה כוכבי / כלות מלחמה

התערוכה "כלות מלחמה" של שרה כוכבי מציגה עבודות מתוך סדרת הדפסי מונוטיפי על נייר, שנוצרו בעקבות טבח ה-7 באוקטובר, לצד קולאז'ים על צילום מסדרת "אני במראה", היוצרים מעין דיוקנאות עצמיים מורכבים של האמנית. כלה ומלחמה הן מוטיבים מנוגדים של חיבור קשה בו עוסקת האמנית בעקבות הטבח הנוראי והמלחמה שבאה בעקבותיו. הכלות מתוארות בהפשטה מסויימת, בתנוחות שונות, לעיתים מרחפות או נופלות, בכתמים וקווים תזזייתיים במונוטיפי, בחשיפת הלבן מתוך השחור. הכלה כמוטיב יהודי מסמלת את קדושת יום הנישואין ואת המשכיות הדור והעם. הכלה היהודייה מסמלת אחדות חברתית ותלכיד לאומי כחלק מתודעה רוחנית, חברתית. הכלות העגומות של שרה כוכבי שאובות לעיתים אף מתולדות האמנות, ומציגות אלמנטים סימבוליים של הקרבה כמו הפייטה היפה של מיכלאנג'לו, הצעקה של מונק ומוטיב הריחוף מתוך שאגאל. כלות המלחמה מתוארות בעבודותיה של כוכבי כנשים אמיצות תוך כמיהה לשרוד במציאות שברירית מאימת, בתקווה להמשכיות אישית ולאומית.

הסדרה "אני במראה" נוצרה, כשהאמנית הציבה בפניה "מראה" דרכה צפתה פנימה למרכיביה הרוחניים והרגשיים להכלת זהות משתנה מורכבת ומתפתחת. ההתבוננות פנימה אל העבר ואל ההווה אפשרה לפרק ולהרכיב מחדש מנגנונים של הדחקה, הכחשה, סתירה והתמודדות עם המציאות, שתביא לבנייה מחדש. איחוי הקרעים, עיבוד האבל, שחרור, הטמעה והכלה, בניסיון להבין, שבזהות מתפתחת יש תהליך של ניכור וחציית מחסומי המגדר. האמנית מתבוננת פנימה על זהות שמשנתה, אל טרנספורמציה של הנפש, של הגוף, של הגיל, של המצב המשפחתי, כחלק מהזהות המגדרית. אפשרות חד פעמית להתבונן בעצמה פנימה.

שרה כוכבי חיה ויוצרת בקיבוץ יגור. בוגרת BFA בהצטיינות, מהאקדמיה לאמנות ועיצוב "בצלאל" בירושלים (1978) ובעלת תואר שני MA בסוציולוגיה מאוניברסיטת חיפה (2010).

שאלות לשרה

בוטלו בנסיבות הטרגיות, ומאידך, זוגות בני מזל שהקדימו את הנישואין ובכך תרמו לאלמנט התקווה וההמשכיות שלנו כעם.

הסדרה כוללת הדפסי מונו-פרינט, דיו וציורי אקוורל.

האם יש קשר נושאי בין "כלות מלחמה" ו"אני במראה"?
הקשר עובר דרך הפריזמה שלי כאמן. בשתי הסדרות יש ביטוי

איך נוצרה הכותרת "כלות מלחמה"?

כלה המסמלת טוהר ומלחמה המסמלת רוע ושחור - הם הפכים. השם נובע מהמציאות שפקדה אותנו ב-7.10.23, כשעקב הטבח ביישובים וב"נובה", וכמובן ההרג בלחימה ובמהלך החטיפה, קופדו חיים של נשים וגברים. נגדעה האופציה לממש נישואין והמשכיות החיים כפרטים ויש לזה משמעות במובן הלאומי. היו זוגות שהנישואין שלהם נדחו או

לאני האישי ולחיבור הסוציולוגי-לאומי שלי. "כלות מלחמה" מבטא את מה שחשנו כאומה וכבני אנוש מול הטבח והמלחמה. ב"אני במראה" יש אלמנט אישי, המתחבר לראיית האחר ולהכלתו כתופעה חברתית אוניברסלית. הסדרה כוללת קולאז'ים צילומיים, חירור ותפירה, דיו ואקוורל.

כמה זמן עבר מהתערוכה האחרונה שלך ואיזה התפתחות משקפת התערוכה החדשה?
 התערוכה האחרונה שלי "רואה אותך 6:6" (במסגרת קבוצתית) הוצגה באוגוסט 2025 במרכז הנצחה בטבעון ושילבה טכניקות מגוונות כולל רקמה וסריגה, תחריט ועוד. בחמש השנים האחרונות אני יוצרת סדרות של גופי עבודה, שבהם יש ביטוי לאני האישי, לסובב אותי ולחיבור הסוציולוגי-לאומי שלי. התכנים מתכתבים עם שדה האמנות בארץ ובעולם בכך שהם נובעים ממוטיבים אישיים, חברתיים, לאומיים וגלובליים, הנותנים ביטוי אמנותי לתובנות ולרגשות של האמן. הטכניקות שבהן אני משתמשת מגוונות ובאות לשרת בכל סדרה את מהות תכניה. מבחינה זו כל סדרה שונה מקודמתה, כאשר בכל אחת יש עיסוק ברובד פנימי הממוקם על רבדים אחרים.

גן משחקים חדש

לאחרונה נחנך פארק המשחקים החדש בשכונת המשתלה, תוצר של שיתוף פעולה בין קק"ל, המועצה ויגור. הפרויקט בוצע ונוהל על ידי החברה לפיתוח זכולון. בטכס גזירת הסרט השתתפו - נציג קק"ל, נציגי יגור, החברה לפיתוח זכולון והמועצה. המתקן מצטרף למתחם הפנאי והספורט המתפתח באזור, הכולל את מגרש הכדורגל ופארק הרכיבה (פאמפטרק). אירוע הפתיחה כלל, לצד גזירת הסרט החגיגית, הפעלות לילדים ברוח ט"ו בשבט ופינות יצירה. צילום: יוליה איריס.

"מראה מקום" לסיום פרויקט הזיכרון לעידית חכמוביץ בפייסבוק

גדי רביב

שורות כמו אלה למעלה, לא פעם בטון מתוק חמצמץ, הוסיפו נדבך ל"המנונים" המוכרים והאהובים מפס הקול היגורי, בהם חגגה את מרכיבי הזהות המקומית: הקשר בין דורי, תחושת הבית, שורשים, הר ושדה.

עוד צעד לעידית, שפחות הכרנו וידענו, היו השירים האישיים, שנוצרו במתח שבין "האמת" הקיומית והאומנותית, לתשוקה ליופי שירי.

כך, מדי שבוע, למדנו והכרנו, או נזכרנו, בעידית כמו שהיתה, עשירה, מגוונת, עמוקה. רבת שכבות ופנים.

ונוצר איזה אפקט מצטבר ועוטף ברוך של קשר ושייכות למקום, לזמן, להר ולשבילי יגור, לעונות, לחגים, לשדה ולעץ, לתכלת ולאור, ונוסף עומק לחיים כאן, לשורשים, לדרך, למה שקם פה וישנו, ויהיה.

וגם, נשמעה בקריאה הזאת, בעיזבון מי שחיה ביננו, הזמנה לקשר ולשיח ולקרבה בין אנשים, לנר נשמה בלייב.

מראה מקום אמור להיות משהו נקודתי וסופי, אבל זה לא חייב להיות כך.

"באדמה הזאת דממה נצחית נושקת את ההולכים אשר מאור ליבם כבה קוי ההר, נופי שלי, צבעי השקט אתם נושאים אלי חוטים של אהבה" (מתוך "ימי התום שלי")

תודה למיכל מלכין על השותפות והתמיכה, ולכל מי שפרגן ב"לייק" או בכל צורה אחרת.

השירים מחכים לנו, שנחזור, בספר, בפייסבוק, ובלב.

במקום הקדשה

מי שכּוֹתב
נותן במלותיו פְּרָחִים
למי שאוהב
ושולח אותם על פני הַדְרָכִים.

מי ששָׁר
שולח חרוזיו בשנים-שנים
למי שמאָשֵׁר
ורואה את העולם בארבע עינים.

מי שמְבַרֵךְ
תולה את איחוליו על הימים
וגם כשהוא הולך
הם ממשיכים לזהר לעולמים.

אדם שחי ויצר בתוכנו, ראוי שנכיר ונוקיר את יצירתו. זאת היתה הסיבה שבבסיס פרויקט פרסום השיר השבועי מפרי עטה.

במהלך שנה זאת פורסמו מדי שבוע קרוב לארבעים שירים מתוך ספר שיריה "מראה מקום", שיצא בשנת 2012. השירים הוגשו בפורמט אסתטי מיוחד, שהשתנה משיר לשיר, בעיצוב מיכל מלכין, בצרוף הערות לתוכן השיר ולהיבטים שונים של הכתיבה: דמיון ושוני לשירים אחרים, השפעות תרבותיות, חידושים לשוניים ושיריים. לשירים שהולחנו ובוצעו, צורף הלינק לביצוע השיר.

מטבעות לשון, "הברקות", שרקחה וכישפה עידית בשפה, היו לא פעם, מה שריגש והלהיב אותי במיוחד. אך סמלי היה שמסע הקריאה אליו יצאתי, פגש ממש בשיר הראשון שפורסם, ביטוי לדרך חדשה-ישנה אחרת: "דרכים יחפות", שנשמע כמעט טריוויאלי, אבל לגמרי של עידית. כמה שבועות אחריו קראנו "חלונות הפרדסים של ילדותנו / נסגרים בעפעפי הערב השותקים / חמצמצות ההדר חרוטה על גזעי חיינו / ...ולאור השקיעה עננים". כל שורה כמעט נושאת צירוף מילים שלא פגשנו קודם.

אֶלְזוּ ויֵלָה בְּרוּךְ
אֶהְיֶה וְאֶזְכֹּר
אֶכֶּל הַמִּלְשָׁחָה
אֶפְלוֹרָהּ הַבָּהַר הַנְּכֹדֶה יֵפֶה

אֶלְזוּ ויֵלָה בְּרוּךְ
אֶזְכִּירָה וְאֶזְכֹּר
אֶכֶּל הַמִּלְשָׁחָה
אֶפְלוֹרָהּ הַבָּהַר הַנְּכֹדֶה יֵפֶה

אלן רוזנטל - לזכרו

אלן נולד בשנת 1951 בברוקלין, ניו יורק, למשפחה יהודית טיפוסית. עד לימודיו בקולג' חי בניו יורק, ולאחר סיום הלימודים עבר למיאמי. אלן אהב ספורט מילדותו, ובעיקר כדורסל. הוא שיחק כדורסל בקולג', ובכל הזדמנות שהיה לו היה הולך למשחקי NBA - באהבה גדולה ובהתרגשות של ילד.

בשנת 1978 הגיע לאולפן ביגור במסגרת הסוכנות היהודית. במהלך שהותו בקיבוץ הכיר את חוה. השניים נישאו ונסעו לארצות הברית. בשנת 1980 חזרו ליגור והקימו שם את ביתם. נולדו להם שלוש בנות - עמית, עידן ואסי.

ברבות הימים הצטרפו למשפחה שלושה נכדים אהובים - ריף, רם ונאיה. אלן היה סבא מעורב, חם ופעיל. הוא מעולם לא הגיע לנכדים בידיים ריקות - לא רק במתנות, אלא בעיקר בזמן, בהקשבה ובאהבה. המשפחה הייתה מרכז חייו.

במשך שנים עבד במחלבה, וכשניתנה לו ההזדמנות, היה לובש את מדי השחקן, עולה על מגרש הטניס, ומלמד ילדים בכל המגרשים בסביבה. הייתה לו סבלנות אין-סופית ואהבה גדולה לילדים, ואת רוב זמנו הקדיש ללימוד טניס ולפיתוח הענף. בשבתות היה נוסע להשתתף בליגה הארצית במרכזי הטניס ברמת השרון ובחיפה, וחוזר הביתה עם גביע של מקום ראשון - והחיוך לא יורד מפניו. בכל רגע פנוי שהיה לו, היה על מגרש הטניס - המקום שבו הרגיש הכי חי.

את שנותיו האחרונות חילק בין ישראל לארצות הברית, מתוך רצון להיות קרוב למשפחה, לחברים ולתחביבים שאהב כל כך. אלן היה ספורטאי וטניסאי בנשמה.

אבא

אדם צנוע, נעים הליכות, שקט, אמפתי ומלא אהבה לסובבים אותו.

הוא היה אדם שראה קודם כול את האדם שמולו.

הוא תמיד הושיט יד לעזרה, בלי לשאול מי אתה, מאיפה באת, או במה אתה מאמין.

הוא האמין בכבוד, בהוגנות ובערבות הדדית, וידע לחבר בין אנשים שונים דרך לב פתוח, הקשבה ואכפתיות אמיתית

אלן סיים את חייו במקום שאהב, מוקף באהבה, ומשאיר אחריו משפחה, תלמידים, חברים ודרך של ערכים, שנמשיך לשאת איתנו.

אני לא חושבת שאי פעם אני אשכח את הטלפון, כשהתקשרו אלי להגיע לבית חולים, שקרה לך משהו, הגוף לא ישכח, הידיים הרועדות, הבחילה שעלתה, הרגל שלוחצת על הגז והגוף שלא רוצה להגיע. הגוף הרגיש שמאותו רגע שנגיע לבית חולים, הכול ישתנה ושום דבר כבר לא יחזור להיות מה שהיה.

היית אדם צנוע, שקט, אף פעם לא רצית להטריד אף אחד, וככה גם הלכת, מהר, בשקט, בלי הרבה באלגן, אבל במקום שהכי אהבת, הטניס.

אני אפילו לא יודעת איך להתחיל לסכם אותך כאבא, כי אתה תמיד תלך איתי בלב, אבל גרמת לעולם להיות קטן יותר, ולא היה מרחק שיכול היה להפריד בינינו.

תודה על השנים באמריקה ועל השנים בארץ, חמש עשרה השנים האחרונות היו הכי טובות שיש, ואותן אני אזכור.

היית סבא מדהים כל כך, עם הרבה סבלנות לנכדים, אף פעם לא הגעת בידיים ריקות, משחק איתם שעות, ומגן שחם וחלילה לא יקרה כלום!

הלוואי וכולם היו יודעים איזה טוב אתה וכמה מצחיק היית, הסיפורים, התגובות, הבדיחות.

למרות נסיבות החיים, אהבת אותם ותמיד הודית על הכול, אף פעם לא שמעתי אותך מתלונן, אולי רק על האייפון. היית איש פשוט וטוב לב, הלוואי ואני אוכל להיות חצי מהטוב שהיית, תמיד עוזר לאנשים אף פעם לא אומר לא. לא שופט אף אחד ותמיד רואה את כולם שווה בשווה.

הזכרונות לא נגמרים וגם הדברים הטובים שאפשר להגיד עליך. אני לא יודעת אפילו איך לסכם אותם. אני יודעת שהיית שונא את כל ההמולה הזאת, ואני שומעת אותך אומר לי "בובי leave it, its ok im fine, be happy"

אני כבר מתגעגעת אבא. אם לא אמרתי את זה מספיק כשהיית בחיים. תדע את זה עכשיו. אני אוהבת אותך ותמיד אוהב. אסי

משימת תלתן וחידותיה

ביום שישי 23.1.2026 התקיימה משימת בר המצווה השישית של כיתת תלתן "צופן יגור מסע אל העבר". ילדי הכיתה חולקו לארבע קבוצות ועברו בשש תחנות, בהן חיכו להם מספרי סיפורים והם קיבלו משימות.

התחנות היו ארכיון (סבא ישי גינדין וסבא יעקב לויתן), איזולטור (אורנה זוארץ), שמרטף (סבתא מימי גרטמן וסבתא שושנה רוזיאן), מקלחות ציבוריות (סבתא אוקה בניסטי), מחנה קופים (עופר בארי) והבית הכולל (גלעד גרטמן).

הילדים איתרו את התחנות בעזרת חידות, שנכתבו על ידי גלעד גרטמן, שמעו סיפורים, חבשו זה את זה, עשו אומגה, למדו לשחק דודס, בנו טלפון מכוסות וחוט, זיהו תמונות של הוריהם כשהיו ילדים והרכיבו שיר של יורם טהרלב. לסיום נפגשו בכרם ואכלו המבורגרים. המשימה עברה בהצלחה רבה. תודה לכל מי שעזר.

2
בקיבוץ של פעם הייתה המצאה מוזרה, מקום אחד בו פשוט הכל קרה. חדר שינה, כיתה, מקלחת, מטבחון, חדר אוכל, משחקים, ספריה ומגרשון. רק 4 שעות בבית ההורים, באמת היו אז חיים מוזרים. אז מי שלא יודע חוקר ושואל, היכן נמצא הבית ה...?

1
גדלתם, כל הכבוד! עכשיו צריך להתחיל לעבוד. לסדר, לטאטא ולפעמים לבשל, לשטוף רצפות וכביסה לקפל. כבר יש הפרדה בין בנות לבנים, חדרים הומוגנים, בוחרים מתי ישנים, האגדה מספרת שלשם הלך השועל, מי שלא יודע, עוברי אורח ישאל.

3
הלילה ירד וכולם ישנים, במיטות שוכבים הילדים הקטנים. אבא ואמא כבר הלכו לחדרם, והילדים הם לבד ומה יהיה איתם?! היה מקום בו עיץ לא נעימה, וכל מי שבכה על ידי השומרות הוא נשמע. אז מיצאו ילדים את המקום בו שמרו על הילדים והטף, ועברו לתחנה שנמצאת ב...?

4
קרוב למגדל המים לא רחוק מההר, יש מקום בו מרגישים שהזמן נעצר. כבר 100 שנה המידע נוסף, והיום במיוחד עבורכם נאסף. כל מה שרציתם לדעת על ההיסטוריה של יגור נמצא שם חשוף, מרתק וברור. אז צאו לדרך כקבוצה לא חשוב מי יגיע ראשון, הפעילות מחכה לכם ב...?

אחרי יום עבודה חם מורידים הכובע או המטפחת, פושטים הבגדים ונכנסים למקלחת. צד אחד בנים, צד שני בנות, סבוץ קשיח ומגבות קטנות. שם לא היו סודות ולא תמיד מים חמים, גם צעירים וגם מי שבא בימים. אז שאלו מישוהו מבוגר (לא חייב להיות קירח), איפה אבא שלו היה מתקלח...?

5
כנראה שאם כולנו היינו יכולים, היינו שמחים לעולם לא להיות חולים. אבל הוירוסים אותנו לא ממש שואלים, והחידקים חצופים ומאוד פעילים. אז היכן המקום המיוחד בקיבוץ, בו מי שבריא נשאר תמיד בחוץ. ואפילו ההורים שאוהבים עד בלי די, ידעו שלהיכנס ממש לא כדאי! אז חשוב טוב את מי אתה על מקום זה שואל, ותודא היטב שהוא לא משתעל.

- 1 - הכרם, 2 - בית כולל, 3 - השמרטף, 4 - הארכיון,
- 5 - האיזולטור, 6 - המקלחות המשותפות